

Detectiv fără voce

de
**Fredrik
Brown**

Sînt chiar în mijlocul lui Oak Street. E o noapte întunecoasă. Doar razele palide ale lumii fac să se sculpească sabia uriașă pe care o învîrt deasupra capului în timp ce monstrul Jabberwock se tirăște spre mine. Alunecă pe paval. Își flutură aripile și-și încordează mușchii pentru asaltul final: ghearele lui zgîrie pietrele și fac același zgomot ca și claviatura unui linotip. Deodată, spre marea mea umire, îmi vorbește:

- Doc! Trezește-te! O mină - și nu aceea a unui Jabberwock - îmi scutură umărul.

Și nu mai e o noapte întunecoasă ci un amurg blînd și mă trezesc pe fotoliu în fața biroului meu privind la Pete care se uită la rîndul lui la mine rîzînd cu gura pînă la urechi.

- Gata, Doc, îmi zice el. Mai trebuie să tai două rînduri din articolul ăsta și închidem ediția. De data asta chiar la ora la care trebuie.

Îmi trimitește în fața un șpat și, cu un creion albastru, îi rad două rînduri care, din întîmplare, formează o frază completă.

Pete se duce la linotip și îl scoate din priză.

Mă ridic încă ațențiat după somnul pe care l-am tras în timp ce Pete lucra la ultima pagină; sînt însă în plină formă. Pentru prima oară, Carmel City Clarion e gata la timp și chiar mai înainte de ora la care trebuie. Ce-i drept, e drept, nu prea al că să citești în el, dar așa ceva e în fiecare joi cînd se trage.

E ora șase și jumătate și întinericul încă nu s-a lăsat. Am terminat cu trei ore mai înainte față de gra-

fic. Așa ceva, ar merita cu prisosință sărbătorit. Pe trotuarul din fața Mîles Harrison face pași prin fața barului lui Smiley ca și cum ar fi tentat de o bere rece. Parcă îl aud cum își zice în sinea lui: "Nu, ou sînt ajutor de șerif al orașului Carmel, am de lucru în seara asta și nu beau niciodată atunci cînd sînt de serviciu. Berea poate să mă aștepte." Îl privesc cu admirație cum se îndepărtează: eu n-aș putea rezista niciodată ispitei.

În spatele meu Pete se luptă cu pagina întîi.

- O.K., Doc, am terminat.

- Da, drumul la tipari!

Asta-i o vorbă în vînt. De-abia mine dimineată tiparim. Clarion e un săptămînal care apare vinerile, terminăm joi seara și Pete îl dă prin relativă vineri dimineată. Și nu-i trebuie mult timp pentru asta.

- Mergi la Smiley? mă întreabă el.

E o întrebare prostescă: întotdeauna, mă duc la Smiley joi seara. În general, după ce am terminat cu el, Pete vine și el acolo măcar pentru cîteva clipe.

- Desigur, îi răspund eu.

- Am să-ți aduc pagina întîi acolo.

Pete face mereu așa, cu toate că de cele mai multe ori nu-l arunc decît o privire în treacăt. Pete este un

prea bun linotipist că să facă greșeli de tipar grosolane iar pe cele mici cei din Carmel City nici nu le bagă în seamă.

Îl văd pe Mîles Harrison cum se oprește și face cîte-ntoarsă. "E-n regulă, îmi zic, n-o să beau singur."

Flec din dreptul ferestrei. Îmi pun haina și-mi iau palăriu.

- Te-astept, Pete, zic eu, și cobor în goana treptele ca să ies în aerul cald al serii.

L-am judecat greșit pe Mîles Harrison: deja iese de la Smiley, mult prea devreme ca să fi avut timp să dea peste cap măcar un lap. Mă zărește, îmi face semn cu mîna și își aprinde o țigară în fața barului pe cînd eu trec strada.

- Hai să luăm una mică, Mîles. Îi propun.

Da, din cap cu vădit regret.

- Cu mare plăcere, Doc, dar sînt ocupat! trebuie să-l însoțesc pe Ralph Bonney la Meltsville ca să ia banii pentru plata salariilor.

Știu asta: într-un orășel se știe totul.

Ralph Bonney este proprietarul lui Bonney Fireworks Company, atîta la mîrginea țîrgului. Acolo

se fabrică jocuri de artificii care se vînd în toată țara. Și în toți ani, timp de cîteva luni, primăvara

se fac ore suplimentare ca să se poată răspunde la marile cereri cu ocazia zilei naționale de la 4 iulie.

Știu că toți ceilalți ca Ralph Bonney nu se prea întîlcesc cu Clyde Andrews, președintele băncii din Carmel City, și de aceea își depune banii la o bancă din Meltsville. Se duce acolo în fiecare joi seara, des-

tul de tirziu, și banca e deschisă special pentru el ca să i se dea bani pentru plata schimbător sau de noapte. Mîles îl însoțește în calitate a lui de ajutor de șerif. Intotdeauna chestia asta mi s-a părut o

stupiditate: plata schimbului de noapte nu însemnează decît cîteva mii de dolari. Bonney i-ar fi putut lua foarte bine în același timp cu banii destinați

pentru plata schimbului care lucra ziua și i-ar fi putut păstra în biroul său, dar își avea tabieturile lui din care nu putea fi scos.

- Sigur că da, Mîles, îi zic, dar n-o să pleci decît peste cîteva ore. Și un păhărel n-are ce să-ți cau-

zeze.

Îmi zîmbește cu părere de rău:

- O știu prea bine, numai că probabil o să mai iau un păhărel, totmai pentru că primul nu mi-a făcut rău. Așa că mai bine nu m-ating de nici unul pînă cînd nu ies din serviciu. Altfel o încurc, în orice caz, îi mulțumesc, Doc.

- Înțeleg, Mîles. Ce-ți mai fac băieții?

- Foarte bine. Vîno într-o zi pe la noi.

- E-n regulă, îi răspund și intru la Smiley. Marele Smiley Wheeler, chef ca un pietroi, e singur. Mă întîmpină cu un suris larg.

- Salutare, Doc, ce faci marea presă?

Izbucnește în hohote de rîs, ca și cum ar fi zis ceva teribil de amuzant.

- Smiley, mă calca pe nervi.

Nu riști nimic cu Smiley dacă-l iei repede.

- E nemaiapomenit că ai venit așa devreme, Doc. În seara asta e al naibii de liniște.

- E todeauna liniște în Carmel City. Și să știu al dracului dacă nu-mi place asta. Dar în jur că dacă s-ai înfîmpla ceva neobișnuit într-o joi seara aș fi nebun de bucurie. Macar o singură dată în lunga mea car-

rieră de ziariști aș vrea să am o știre senzatională pe care să o prezint unor cititori însetați să-și smulgă ziarul din mîna.

- Haida de, Doc, nimeni nu așteapta știri senzaționale de la un săptămînal dintr-un Țîrgușor.

- Știu asta prea bine. Totmai de aceea aș vrea să dau o singură dată lovitură. Sînt douăzeci și trei de ani de cînd conduc ziarul pre titlul său Clarion. Ar fi prea mult să public și eu o chestie de senzație?

- Ziarul totuși se cumpara, Doc. Fiecare își caută numele, dacă a participat la vreo sărbătoare religioasă, sau cîtește anunțurile de la mica publicitate, că să-și ia o mașină de spălat rufe de ocazie... Bei ceva?

- Era de mult timpul să ne gîndim și la lucruri mai serioase.

Îmi toarnă un whisky și, ca să nu mă lase să beau singur, își pune și lui puțin într-un păhărel. Oam n-roc și eu îl întreb:

- Dacă Carl trece pe-aici în seara asta?

E vorba de avocatul Carl Trenholm, cel mai bun prieten al meu din Carmel City și unui dintre puținii

indivizi cu care poți să faci șah și să discuți și alt-
ceva decât despre recepția sau politică. Carl trece de-
seori pe la Smiley joi seara, știind că după ce în-
chid editia vin să iau câteva pahare bine dozate.
- Nu cred, îmi răspunde Smiley. Carl a stat cam
mult timp în după amiaza asta aici, ca să-și sarbă-
torească un câștig de cauză pe care l-a obținut la
tribunal. Acum e în relaxare la el acasă.
- Drace! Nu putea să aștepte pînă seara? L-aș fi
ajutat! Dar stai puțin, Smiley, zici că a obținut cîș-
tig de cauză? Dacă nu cumva vorbim de două lu-
cru diferite, eu știu precis că a pierdut. Nu e vorba
de procesul de divorț al lui Bonney?
- Ba da.

- Atunci Carl reprezenta interesele lui Ralph Bonney
și nevasta lui a câștigat.

- Așa prezintă tu lucrurile în ziarul tău, Doc?

- Bineînțeles.

Asta era singurul articol mai acutării din numărul
pe care-l scot.

Smiley dă din cap:

- Carl spera că n-ai să scrii despre asta sau cel
mult o să publici două-trei rînduri în care să anunți
pur și simplu divorțul soților Bonney.

- Nu înțeleg, Smiley. De ce? Fîndcă pînă la urmă
Carl n-a pierdut?

Smiley își pune coatele pe tejghea și se apleacă
spre mine ca să-mi șoptească la ureche, deși stîm
în continuare singuri:

- Lile ce s-a petrecut, Doc. Bonney dorea să divor-
teze. Nevasta lui era o tîrîtură. Dar ei n-avea nici o
probă pe care s-o prezinte în fața unui tribunal.
Atunci... ei bine, a fost nevoit să-și cumpere liberta-
tea. I-a dat bani ca să ceară ea divorțul și el a recu-
noscut toate faptele inventate contra lui. Dar cine
i-a vorbit despre proces?

- Judecătorul.

- Pe legea mea, asta n-a văzut decât aparențele.
Carl spune că Bonney e un tip de treabă și că toate
acuzările pe care i le-a adus nevasta-sa sînt niște
aiurări. Niciodată n-a ridicat mîna asupra ei. Dar te-
mea asta e o otrăpă și Bonney a trebuit să recu-
noască orice i s-a pus în cîrcă numai ca să scape
de ea. Și pe deasupra i-a mai dat și bani. Carl e ne-
liniștit lîndcă își da seama că n-ai cum să publici
adevărul și își zicea că ar fi bine să anunți doar și-
rea divorțului, fără să dai amănunte.

Ma gîndesc în viteză la această singură știre impor-
tantă din ziarul meu și la grija cu care am enumerat
capetele de acuzare formulate de doamna Bonney
contra soțului ei și gem la gîndul că trebuie s-o re-
scriu sau chiar să nu mai public nimic. Dar acum,
din moment ce cunosc adevărul, trebuie să procedez
în consecință.

- Lua-l-ar naiba pe Carl! Putea să vină să-mi poveș-
tească totul mai înainte de a scrie articolul și de a
închide editia.

- S-a gîndit, Doc. Dar pe urmă și-a zis că n-ar fi
bine să profite de prietenia ta și să te influențeze în
legătură cu felul în care o să prezinti știrea.

- Lua-l-ar naiba! Ii era destul să treacă strada.
Acum trebuie să scriu altfel articolul. Nu pot pre-
zenta toate acuzațiile ca false, dar le pot trece sub
tacere.

- Ar fi grozav din partea ta.

- Bida. Mai toarnă-mi un pahar. Smiley, și pe urmă
mă duc la redacție mai înainte ca Pete să ploce.
Mai beau un pahar, spunîndu-mi în sinea mea că
sînt un timp din moment ce-mi ratez singurul arti-
col mai de doamnă-ajută din acest număr, dar știind
totodată că n-am ce face. Cu Bonney doar mă salut
pe stradă, dar Carl Trenholm e un prieten prea bun

pentru ca să nu fiu sigur de ceea ce susține. Iar pe
Smiley îl cunosc prea bine ca să nu fiu sigur că n-a
mintit în legătură cu cele spuse de Carl.
Trec într-o formă proastă strada în sens invers și
urc la redacție. Pete tocmai face un cheinar la pa-
gina întâi.

Îl ocolesc și încep să-mi citesc articolul despre di-
vorțul lui Bonney. Primul paragraf e bun și consti-
tue esențialul. Îi spun lui Pete să anunce restul zălu-
lui. Apoi aleg un titlu cu litere mai mici. Îl întind
lui Pete.

- Mai rămîne un spațiu de douăzeci de rînduri, ob-
servă el. Cu ce-l umplem?

Și trag un suspin care poate șfîșia inima oricui.
- Caută în regal. Trebuie să fie ceva. Chiar dacă nu
merge în pagina întâi, putem găsi ceva în a patra de
adus în fața. Iar în a patra ar să pul ceva din porto-
foliu.

În prima pagină ar merge un articol despre Clyde
Andrews, bancherul din Carmel City și liderul bisari-
cilor baptiste locale, care îmi anunțase o mare vizitare
în scopuri de binefacere pentru marțea viitoare.
La drept vorbind nu-l o știrea care să-ți rupă gura,
dar se potrivește în locul rămas liber dacă se mai
sîrînge puțin materia.

Cînd terminăm, îl aud pe Pete propunînd să coborîm
împreună la Smiley.

Sînt cu adevărat nevoia unui carburant.

Pete vrea să-mi dea o „perle”, dar îi zic să nu se
obosească. Marele public o să citească poate prima
pagină, dar eu nu sînt nici o dorință. Dacă ar fi pe
ea un titlu cu capul în jos sau rînduri albe, ar fi cu
siguranță mai interesant.

Pete se spală pe mîini și iese apoi împreună cu
mine, încui ușa cu cheia. E încă devreme pentru o
joi seara și ar trebui să mă bucur dacă am fi scos
un ziar bun. Dar mă întreb dacă numărul pe care
l-am terminat o să treacă măcar pînă cînd o să-l
tipărim.

Ajunși la Smiley, umplu urgent paharele dintr-o stî-
clă de Old Henderson pe care o iau de la bar.
- S-a mai dus o săptămîină, Doc. Cînd ți-e lumea
mai dragă, e jo!

Ma întreb de cite ori a spus asta de zece ani de cînd
lucreză pentru mine.

- Cît fac 52 ori 23, Pete?

- Cum? O, grozav de mult. De ce?

Calculez singur în minte.

- 52 ori 23 fac... 1196... Pete, de 1196 de ori am în-
chis pînă acum editia joi seara și niciodată n-a
fost în ziar o știre cu adevărat senzațională.

- Aici nu-i Chicago, Doc. Despre ce-ai vrea să scrii,
despre o crimă?

- Ar fi grozavi!

Ceea ce-mi zice mă lasă cu gura căscată.

- Dar dacă ar fi omorît unul dintre prietenii tăi? Să
zicem, cel mai bun prieten al tău, Carl Trenholm. Ai
vrea să fie omorît numai ca să ai ce scrie în Cla-
rion?

- Bineînțeles că nu! M-ar plăcea să fie vorba de un
necunoscut... dacă poți să găsești un necunoscut în
Carmel City. Să zicem... Yehudi.

- Cine-l Yehudi?

Mă uit la Pete ca să văd dacă nu cumva își bate joc
de mine și apoi îi explic:

- Omuleț! Care nu e acolo unde-l vezi. Nu-ți amin-
tești cîntecului?

- Am văzut un om pe trotuar.

Un omuleț care nu era acolo...

Pete izbucnește în ris.

- Pe onoareă mea, Doc, ai să te ticnești de-a bine-
lea. Asta nu-l cumva din Alice în Tare minunilor,

ca toate chestiunile pe care le reciti după ce-ai luat-o pe ulei?

- De data asta, nu. Dar de ce spui că dau citate din Lewis Carroll numai atunci când am băut? Pot să îți spun pe dinăfară și după ce-am dat peste cap două pahare.

- Să nu cumva să-ncepi să mi-l reciti pe Jaberwock din *Alice de partea cealaltă a oginzii*. Mi-ai spus chestia asta de-alteia ori încă până la urmă am s-o știu și eu pe de rost. Acum însă trebuie să-ți multumesc pentru tratație, Doc.

- O.K., Pete. Și nu uita un lucru!

- Ce?

- Fii atent la Jaberwock, fiule!

Are gură care mușcă, are ocheare care sfîșie.

Fii atent la pasarea Jubjub și fuși de ea.

Smiley mă striga de la capătul teighelei și-mi aduc brusc aminte că am auzit telefonul sunind mai înainte cu citeva clipe.

- Te caută cineva, Doc!

Mă ridic și mă duc la aparat spunându-i în trecere bună seara lui Pete, care s-a ridicat să plece.

- Aici e Clyde Andrews, Doc. Imi dau seama că e o crimă, dar asta e.

Pete tocmai iese pe ușă.

- O clipe, Clyde.

Pe urmă astup cu mina microfonul receptorului și urlu:

- Pete!

Se întorc spre mine.

- Nu pleca! Îi strig eu din fundul barului. Ne-a căzut o crimă în brațe.

O liniște grea se așterne în bar. Discuțiile încetează și toți se întorc spre mine ca să mă privească. Din ușă, Pete se uita lung la mine. Smiley a încremenit cu o sticlă în mână.

- Zi-i, Clyde, te ascult!

2

- Ai încheiat ediția, Doc, nu-i așa? Imi zice Clyde. Cu siguranță, fiindcă le-am sunat mai întâi la redacție și pe urmă cineva de la centrală mi-a spus că dacă nu răspunzi acolo ești probabil la Smiley. Cu siguranță, numărul e gata.

- Nu-i nimic. Zi-i mai departe!

- Imi dau seama că-i o crimă, Doc, ca să-ți cer să scoți un articol tocmai acum când ziarul e gata de tipar și pe deasupra ai mai și plecat din redacție. Ei bine, în legătură cu vinzarea în scopuri de binefacere de marți... N-o să mai alba loc. Poți să scoți articolul? Altfel, o grămadă de oameni or să-l citească și vor veni la biserică marți seara și vor fi dezamăgiți.

- Se face, Clyde, se face. Imediat.

Pun receptorul în furcă. Mă duc la masă și mă așez. Imi torn un pahar de whisky și când Pete vine lângă mine îi pun și lui unul.

Mă întrebă despre ce-i vorba și-l dau marea știre. Smiley și ceilalți clienți mă privesc fix, dar nu spun nici un cuvânt. Smiley îmi striga până la urmă:

- Ce s-a întâmplat, Doc? Vorbeai de-o crimă.

- Glumeam, Smiley.

Alide din toată inima. Imi golesc paharul. Pete mor-măie.

- N-a fost bine că am terminat mai repede în seara asta. Acum iar avem un gol de douăzeci de rînduri în pagina întâi. Ce punem acolo?

- Naiba știe. Dar pe ziua de azi imi ajunge. O să vin mîine de dimineață și o să găsesc ceva.

- Așa spui acum, Doc. Dar dacă nu vii la ora opt, ce mă fac cu spațiul asta?

- N-ai încredere în mine? Vin mîine în zori!

- Și dacă nu vii?

Îi trag un suspin capabil să înmoaie și-o inimă de piatră.

- Faci ce vrei.

Pete se ridică și pleacă. Îl urmăresc din ochi cu involuntar. Pete Corvey e un bun tipograft și îl platesc cam cît citeb eu însuși.

Celalți clienți ai lui Smiley își iau și ei talpășita și, cum nu-ma place să stau singur la masă, doc sticlă și paharul pe teigheaua barului.

- Smiley, nu vrei să cumperi un ziar?

- Ce? pînăște el. Glumești, Doc? De-abia mîine la prînz iese de sub teacă.

- Sigur, sigur. Să nu-l pierzi cumva, Smiley. E sezonul. Dar nu asta vroiam să-ți spun.

- A, vroiai să spui dacă nu cumva vrei să-ți cumperi ziarul? Pe onoarea mea, nu. Nu sînt în stare să conduc un ziar. Mai întâi, tac groseli de ortografie. Pe urmă, parcă mi-ai spus că-l interesează pe Clyde Andrews să-l cumpere. De ce nu și-l vinzi?

- Cine naiba l-a spus că vreau să-l vînd? Te întrebam doar dacă n-ai chef să-l cumperi.

Smiley rămîne uluit.

- Doc, niciodată nu știu cînd glumești și cînd vorbești serios. Chiar vrei să-l vinzi?

- Mi-am pus și eu întrebarea asta. Îi răspund încet.

- Nu știu, Smiley. În clipa asta tare aș vrea să scap de el. Dar mi-ar părea rău. Aș vrea mai întâi să scot un număr bun. Doar unul singur în douăzeci și trei de ani.

- Și dacă-l vinzi, ce-ai să faci?

- O să-mi petrec restul zilelor avînd grijă să nu fiu nevoit să tipănesc vreun ziar.

Ușa se deschide și Al Granger își face apariția. Îi fac semn cu sticlă și vine la bar. Smiley a pune în fața un pahar.

Al Granger e un tînerel de douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani, dar e unul dintre puținii jucători de sah din orașul nostru și unul dintre puținii indivizi care îmi înțeleg pasunea pentru Lewis Carroll. În plus, el este, mai mult sau mai puțin, Omul Misterului din Carmel City, adică dintr-un loc unde nu trebuie să faci mare lucru ca să obții un astfel de titlu.

- Salutare, Doc. Imi zice. Cînd facem o partidă?

- Chiar acum.

Smiley are o tabia de săh și pleacă pentru clienți ca mine. Al Granger și Carl Fresholm. Nu le aduce de fiecare dată cînd i le cerem, cu o grijă de parca ar fi gata să-l explodeze în nas.

Al da din cap.

- N-am timp, din păcate.

Îi torn whisky în pahar și dau puțin pe alături încercînd să-l umplu ochi.

- Cavalierul Alb merge de-a lungul vătraiului. Nu-și poate ține echilibrul.

- Sînt în casuta a doua. Îi răspund eu, dar următoarea mutare va fi minunată. Nu uita, într-a patra căsuța o să ajung cu trenul.

- Nu mai întîrziu, Doc. Numai un singur fum merită o mie de lire.

Privirea lui Smiley se mută de la mine la Al și îna-

poi fără să prîșpă nimic.

Al Granger îmi suride.

- Care-ți sînt planurile în seara asta, Doc? Poate facem o partidă mai tîrziu. Te duci acasă să te culci?

- Tocmai îmi facem curaj că să mă duc pe jos acasă. O să citeesc puțin. O să mai beau un pahar sau două. Dacă ajungi înainte de ora douăsprezece ai să mă găsești încă lucid.

- Dacă nu sînt pînă la ora zece, zece și jumătate, nu mă mai aștepta.

Iese și îl văd prin fereastra barului cum se urcă în

mașina lui sport deopotrivă, îmi face un semn cu mina înainte de-a porni.
Smiley arată cu degetul spre ușă.
- Nu-mi place tipul, Doc.

- Ai? De ce? E încă tânăr. Fără îndoială, îl poți puțin pică fiindcă nu știi de unde face rost de bani. Poate are o tipografie și-i imprimă singur. La urma urmei, dacă mă gândesc bine, și eu am una și ar trebui să-mi încerc norocul.

- Haide, Doc, nu-i vorba de asta. Nu mă privește cum îți cliștigă oamenii banii. Mă enervează felul în care vorbește. Și tu îmi spui chestii trănșite, care încă m-amuză. El însă le zice ca și cum aș fi cel mai mare grefin din lume. Poate așa și e, și totuși mi se face deodată rușine de tot ce l-am povestit lui Smiley de-a lungul timpului știind că nu mă poate înțelege.

- Nu-i vorba aici de inteligență, Smiley. Ci doar de cultură literară. Hai să bem împreună un pahar și pe urmă ar trebui să cam spăl puțină.

Într-un pahar îmi mie mi-l pun de data asta doar pe jumătate.

- Ești un tip de treabă, Smiley, și zic eu fără nici un motiv.

- Și tu, Doc, răspunde el rîzînd. Chiar dacă ai cultură literară, tot ești un pic ticnit, dar om de treabă. Sintem amîndoi rușinați de mărturisirile pe care mi le-am făcut. Eu încep să fixez cu privirea calendarul din dosul barului, unde se zărește într-o reclamă o superbă femeie mai mult goală.

- Smiley, ar trebui să scoți calendarul asta. Femei ca asta nu există.

Se-ntoarce și-l aruncă și el o privire.

- Poate că ai dreptate, Doc. Dar n-avem voie să vi-săm?

- Smiley, dacă nu este primul puseu pe care îl faci, cu siguranță că ești cel mai adînc. Și pe deasupra mai ai și dreptate. Îi dau voie să iași calendarul pe perete.

Într-o clipă în ris și termină de șters paharele. În timp ce eu mă întreb de ce nu mă întorc la mine acasă. E încă devreme; abia trecut de ora opt. Hătesc ce-am băut și mai cumpăr o sticlă pentru acasă, pe care Smiley mi-o ambalează.

- Salutare, Smiley.

- Salutare, Doc, îmi răspunde el nonsalant.

Trec prin fața poștei și intru. Ghiselele sînt închise, desigur, la ora asta, dar anticamera rămîne întotdeauna seara la dispoziția celor care au cutii la post restant ca să-și poată ridica scrisorile.

Pe adresa mea nu-i nimic important, așa că mă opresc, potrivit obiceiului meu, în dreptul unui pahar, ca să văd cine mai e căutat de poliție. Sînt vreo doi sau trei bandiți la ale căror mure mă zgîlesc cu toată atenția. Mă pricep destul de bine la izionomie. Întotdeauna am sperat că într-o zi să-l înținesc pe vreunul în Carmel City și să trîntesc un articol grozav și, dacă se poate, să înșelac și o recompensă.

Puțin mai încolo trec prin fața băncii și asta îmi aduce aminte de președintele ei, Clyde Andrews, care ține morții să-mi cumpere ziarul, Gineietele, iar vrea să se ocupe el însuși de scoaterea lui: are un frate prin Ohio care s-a ocupat de ziaristică și acesta ar face toată treaba dacă m-aș hotărî să vînd ziarul.

Dea ce-mi displace cel mai mult în această afacere e faptul că Andrews face politică și că, dacă el ar controla ziarul, Clarion ar deveni purtătorul de cuvînt al partidului său. Sub conducerea mea gazeta acopera cu noroi în egală măsură ambele partide atunci cînd o merită - ceea ce se întîmpla foarte des

- sau cu flori - în cazuri cu mult mai rare. Un ziar trebuie să fie imparțial, mai ales atunci cînd e singurul dintr-un oraș. De-i drept, nu așa se face avere. Și în legătură cu obținerea de informații o duc prost. Cea mai bună sursă e biroul șerifului, dar în clipa de față șeriful Rance Kates este cel mai mare diș-man al meu. E cinstit dar e prost, grosolan și rasist. Iar rasismul este ceea ce detest cel mai mult pe lume, chiar dacă în Carmel City nu e o chestiune ar-tătoare la ordinea zilei. Nu l-am iertat deloc pe Ka-tes în editorialele mele iar acum de-abia mă mai să-lut pe stradă.

Trec prin dreptul magazinului universal și al unui magazin de instrumente muzicale unde mi-am cum-părat odată o vioară ufină să iau și un manual ca să învăț s-o folosesc.

Ajung în cele din urmă în colțul străzii mele.

Merg drept spre casă. Spre casa unde am fost con-ceput și unde m-am născut.

N-am locuit aici toți acești 53 de ani de cînd sînt pe lume. Cînd aveam nouă ani și s-a născut sora mea - care acum trăiește în Florida - părinții au vîndut casa și au cumpărat o altă mai mare. Casa părin-tească am cumpărat-o mai tîrziu, cu un preț rezona-bil. Nu are decît trei camere și nu-i prea mare pen-tru un om care iubește ca mine singurătatea.

O, desigur, îmi plac oamenii. Îmi place destul de mult ca un prieten să treacă pe neașteptate pe la mine ca să bea un pahar sau să trîncănim sau să jucăm o partidă de șah. Îmi place să trec și pe la Smiley o dată sau două, sau prin oricare alt bîstrou.

Dar cel mai mult îmi place să-mi petrec seara în preșimă cărților. Doi pereți din salonul meu sînt la-pisab cu volume. Și sînt cărți bune, trebuie s-o recu-nosc. Datorită lor nu mă simt niciodată singur. Cum aș putea să mă simt singur cînd am o sticlă de whisky plină iar alături pe buni mei prieteni? A citi o carte e aproape la fel de pasionant ca atunci cînd îl ascuți pe cel care-a scris-o. E încă și mai grozav, fiindcă nu trebuie să fi politician. Poți să-l faci să tacă atunci cînd vrei, închizînd cartea și luînd alta. Poți să-l scoți și pantofii și să-ți pui picioarele pe masă ca să te simți mai comod.

E o seară de iunie, răcoroasă, și aerul nopții a risi-pit efectul alcoolului băut la Smiley.

Zăresc lumină la fereastra de la cantera de zi și gră-beșc pasul oarecum uimit. Știu precis că n-am la-sat-o aprinsă cînd am plecat dimineața de-acasă. Și chiar dacă am uitat-o aprinsă, doamna Carr, mena-jera mea, care vine două ore în fiecare după-amiază ca să facă ordine, cu siguranță că ar fi stins-o. Doamna Carr e în casă. Tocmai își pune palaria.

- Plec, domnule Stoeger. N-am putut să vin după-amiază, așa că am făcut curat acum, seara.

- Foarte bine. Bel un strop cu mine?

- Multumesc, domnule Stoeger, nu pot să refuz. Am avut o zi grea și puțin alcool o să-mi dea puteri. Aduc imediat pahare.

Îmi pun palaria în cuier și mă duc după ea în bucă-tărie.

- O zi grea? Sper că nu s-a întîmplat nimic!

- Nu prea. Soțul meu, care lucrează la fabrica lui Bonney, a avut un mic accident azi și a fost adus acasă. Nu-i ceva grav, dar am stat cu el pînă cînd a mîncat și a adormit. Am dat apoi fuga aici.

- Sper că soțul dumitale să se refacă repede. Dacă vrei să nu vii cheia zile...

- O, nici vorba. Multumesc.

Clococim și eu îmi gîlesc paharul dintr-o sorbitură. În timp ce ea bea jumătate din al său.

- A uitasem, a dat cineva telefon acum vreo oră.

- Cine?

- Un domn care n-a vrut să-și spună numele. A zis că nu-i nimic important.
- Chien din cap cu tristețe.
- Asta-i un exemplu flagrant de cea mai gravă iluzie a spiritului omenesc: ideea că lucrurile pot fi împărțite în mod arbitrar în importante și neimportante. Cum poți să știi dacă un fapt e important sau nu, dacă nu-i curioasă toate datele?
- Îmi suride cu timiditate, așa că mă holăresc să îi mai limpez.
- După părerea dumitale, ce este important?
- Își înclină capul și îmi ia în serios întrebarea:
- Munca e importantă, nu-i așa?
- În nici un caz. O asigur eu. Munca nu-i decât un mijloc în vederea unui scop. Muncim ca să ne putem permite să facem lucrurile importante din viață, acelea pe care dorim să le facem. A face ce dorești, aceea e important.
- Poate c-aveți dreptate. În sfârșit, domnul acela a spus că va mai telefona sau că va trece pe aici.
- I-am spus că va veni înapoi după ora nouă.
- Și termină de băut paharul și refuză să mai ia unul.
- O înțeleg. Până la urmă și-i spun că aș duce-o cu mare drag cu mașina, dar am două roți pe grăntă. Am descoperit asta dimineața, când am vrut să plec la redacție. Aș fi avut timp să schimb o roată, dar două mi s-a părut prea mult. Am lăsat reparatul pentru simbioză după amiaza.
- N-am de mers decât un sfert de oră, domnule Stoeger. Moaptele bun!
- O clipă, doamnă Carr. În ce secție lucrează soțul dumitale?
- La secția de jocuri de artificii.
- Secția de jocuri de artificii? Ce sintagmă admirabilă! O ador. Dacă vînd ziarul, naiba să mă ia dacă de-a doua zi nu mă duc să mă angajez la Bonney. Aș adora să lucrez la secția de jocuri de artificii. Soțul dumitale are noroc.
- Glumiți, domnule Stoeger! Dar chiar vreți să vindeți ziarul?
- Pe onoarea mea, mă cam gîndesc, murmur eu și deodată revin cu picioarele pe pămînt. N-am primit nici o informație despre acest accident. Nici măcar n-am auzit vorbindu-se. Am mare nevoie de un articol pentru pagina întâi. Ce s-a petrecut acolo? Au fost și alți răniți?
- Se întoarce în grabă spre mine:
- Va rog, nu scrieți nimic la ziar! Nu-i ceva important. Soțul meu e singurul rănit și e mai mult din vina lui, iar domnul Bonney nu i-ar plăcea să se răspîndească vestea: și așa a găsit cu mare greutate personal temporar. Dacă scrieți ceva la gazetă, soțul meu va fi cu siguranță concediat.
- Suspîn și-i promit că n-am să scriu nimic. Iar dacă domnul Carr este singurul rănit nici n-aș avea cu ce umple douăzeci de rânduri.
- Totuși, mi-ar fi plăcut să public această sintagmă superbă: secția de jocuri de artificii.
- Întru în casă și închid ușa. Mă fac comod și pe urmă pun sticla de whisky și paharul pe o masuță joasă din fața divanului.
- Nu mi s'ot cravata încă și nici pantofii, e mult mai plăcut să faci lucrurile astea în mod treptat, ca să le puști mai bine.
- Îmi aleg câteva cărți, le pun la îndemînă, îmi torn de băut și deschid un volum.
- Se aude la ușa sonerie.
- Îmi spun că Al Grainger a sosit tocmai cînd trebuie. Deschid. În prag e un bărbat care tocmai ridică mina ca să mă apese odată pe butonul soneriei. Dar nu e Al. E cineva pe care nu l-am văzut niciodată.

- Nu e prea înalt, cam de talia mea, dar pare mai mic înădca e mai plin. Primul lucru pe care îl remarc la el este nasul, lung, subțire, într-un contrast grotesc cu trupul său gras. Ochii îi strălucesc ca ai unui pisic. Totuși n-are nimic sinistru. Un bonom îndesat și cu bucuria n-are niciodată un aer fioros, oricum i-ar străluci ochii.
- Doctorul Stoeger? Întreabă el.
- Doc Stoeger, îl corectez eu. Dar nu doctor în medicină. Dacă aveți nevoie de un medic, îl puteți găsi patru case mai încolo.
- Îmi suride cu bunătate.
- Știu foarte bine că nu sunteți medic, doctore. Sînteți absolvent al lui Bourgoyne College. În 1922, dacă nu mă înșel, Autorul lucrărilor *Lewis Carroll în spațiile ogîrzi* și *Regina Roșie, Regina Alba*.
- Simt că mă sufoc. Nu pentru că știe unde m-am făcut studiile și în ce an am terminat. Nu. Din pricina celorlalte amănunte. *Lewis Carroll în spațiile ogîrzi* e o monografie publicată cu vreo optzeci de ani mai înainte și din care s-au vîndut vreo sută de exemplare. Dacă mai există vreunul pe undeva, în afara de biblioteca mea, aș fi nespus de uimii. Iar în ceea ce privește *Regina Roșie, Regina Alba*, asta e un articol apărut în urmă cu vreo doisprezece ani într-o revistă și pe-atunci destul de obscură, și care pînă la urmă a căzut într-o uitare deplină.
- Da, mă bulbiu eu, dar nu înțeleg cum de carnoazele aceste lucrări, domnule?
- Smith, zice el cu gravitate. Pe urmă începe să râdă, iar prenumele meu e Yehudi.
- Nu! exclam eu.
- Ba da. Vedeți, doctore Stoeger, am fost botezat în urmă cu patruzeci de ani, pe vremea cînd prenumele de Yehudi, cu toate că era destul de banal, nu avea în nici un caz acceptația comică de azi. Părinții mei nu aveau cum să știe că acest prenume va deveni subiect de glume și că va fi cu alt mai ridicol cu cît e abiașat la numele de Smith. Dacă ar fi știut ei ce greu e să-i conving pe oameni că așa mă cheamă... De aceea port întodeauna cărți de vizită la mine.
- Îmi întinde una. Nu e decât numele lui, Yehudi Smith, fără nici o adresă sau altă indicație. O vîr mașinal în buzunar.
- Mai sînt oameni care se numesc Yehudi, îmi zice el. Violonistul Menuhin, de exemplu.
- Vă rog! Faceți lucrurile prea plauzibile. Prefer clienții.
- Prin urmare, nu m-am înșelat în privința dumneavoastră, doctore, îmi zice, zîmbind larg.
- Întrați, vă rog. Am o sticlă de whisky. M-e urît să beau singur.
- Îi tac loc să intre.
- Așezați-vă unde doriți. Mă duc după un pahar.
- Îi umple și îi întinde. S-a trișat într-un mare totolu capitonat.
- Mă așez și eu pe divan și ridic paharul.
- Închin pentru Charles Ludwig Dodgson, mai cunoscut în Tara minunilor sub numele de Lewis Carroll.
- Sînteți sigur, doctore?
- De ce?
- De ceea ce spuneți. Eu aș toasta alt fel: în sănătatea lui Lewis Carroll, care trecea drept Charles Ludwig Dodgson, profesor la Oxford.
- Își bea paharul dintr-o înghitură. Niciodată n-am văzut pe cineva bînd în felul ăsta. A dus paharul pînă la vreo șase centimetri de gură și de-acolo puși și simplu a zvrîlit lichidul pe gît fără ca măcar o picătură să se verse.

imi beau si eu paharul intr-un mod mai prozaic spunandu-mi in gind ca o sa facut si eu sistemul asta de preferinta intr-un moment cind o sa am la indemina un prapsoi sau o batista si nimeni nu poate sa ma vada.

Umplu din nou paharele si il intreb:

- Si acum? O sa vorbim despre identitatea lui Lewis Carroll?

- Sa mergem mai departe. De fapt, sa uitam acest amanunt pina cind o sa pot sa va aduc o proba despre ceea ce noi credem, sau, mai bine zis, despre ceea ce sintem siguri.

- Noi?

- Noi. Admiratorii lui Lewis Carroll. Constituiti intr-o organizatie, inca nu prea numeroasa. Noi detinem un secret.

- In ceea ce priveste identitatea lui Lewis Carroll? Vreti sa spuneti ca dumneavoastra credeti - cum altii cred, sau mai bine zis credeau, ca pisecile lui Shakespeare au fost scrise de Francis Bacon - ca un altul decit Charles Lutwidge Dodgson a scris aventurile Aliciei?

- Nu, zice el. Noi credem ca Dodgson ingust... In definitiv, ce stiți despre el, doctore?

- S-a nascut in 1832 si a murit inainte de sfirsitul secolului, in 98 sau 99. Era profesor la Oxford, matematician. A scris mai multe tratate de matematica, ii placeau acrostihurile, enigmatice si de aceea a compus o sumedenie. Nu s-a casatorit niciodata, dar adora copii si operele lui cele mai valoroase sînt acelea pe care le-a scris pentru ei. De fapt, sînt motivele de cea mai buna literatura.

- Sa bem pentru ele.

Zis si facut.

- Mai departe, imi spune el.

- Nu. Pot sa vorbesc asa ore in gir. Situa foarte multe lucruri despre Lewis Carroll, dar am impresia ca informatiile dumneavoastra sînt mai puțin baze.

Umplu din nou paharele.

- Exact, doctore. Informatiile noastre sînt extrem de originale. Cred ca aveti si cultura si starea de spirit ca sa le intelegeti si sa le credeti atunci cind o sa ne cunoasteti dovezile. Pentru oricine altcineva totul ar fi o pura fantezie.

- Continuati, va rog!

- Foarte bine. Dar inainte de a merge mai departe trebuie sa va atrag atentia: aceste informatii sînt extrem de periculoase pentru cel care le deține.

- E minunat!

Se joaca un moment cu paharul - al treilea, inca plin - fara sa ma priveasca. Ma uit la el. Are un chip interesant. Acest nas subtil, alit de nefiresc pentru un om atat de durduilu, pare fals, iar acum, cind il vad in plina lumina, remarc ridurile profunde din jurul gurii mari. La prima vedere i-as fi dat trei-zeci de ani in loc de patruzeci cît a marturisit ca are, dar acum inteleg ca nu m-a mintit.

Are o expresie gravă, foarte gravă si nu pare deloc nebulă. Dar imi zice un lucru care mi se pare dintr-o data lipsit de sens:

- Doctore, nu v-a trecut niciodata prin cap ideea ca... fantasmalele lui Lewis Carroll ar putea foarte bine sa nu fie fantasmale?

- Vreti sa spuneti ca desepori tanariea este mai apropiata de adevărul fundamental decit ar fi fictiunea realista?

- Nu. Vreau sa spun ca nu e vorba de fictiune, ci mai curind de reportaj.

Fac ochii mari.

- Dacă asta credeti, atunci cine e Lewis Carroll, după părerea dumneavoastra? Cine... sau ce?

Zimbete.

- Dacă țineți să aliați și dacă nu vă e teamă, puteți alia în seara asta. Avem o intrunire prin împepre-rimi. Vreți să veniți?

- Pot să vorbesc deslus?

- Sigur că da.

- Totuși mi se pare u alureala, dar nimic în lume nu mă poate reține să particip la intrunire.

- În ciuda faptului că poate e primejdios?

- Cam despré ce primejdie e vorba?

- Savasa o clipă, pe urmă își scoate portofelul din care ia un articol tăiat dintr-un ziar.

Il dau și cunosc după felul cum e imprimat din ce gazeta a fost decupat: Bridgeport Argus. Și imi aduc aminte că am citit articolul în urmă cu vreo două săptămîni. Am dorit chiar să-l rezau în ziarul meu, dar pe urmă am renunțat, în ciuda titlului care mi-a atras atenția: O victimă a unei fiare necunos-cute.

Amănuntele erau puține și foarte simple. Un bărbat cu numele de Colin Hawks, care trăia ca un pustnic în împrejurimile lui Bridgeport, a fost găsit mort pe o cărare, în pădure. Politia sustinea că fusese atacat de un cîine uriaș și feroce. Dar autorul articolu-lui nu excludea eventualitatea ca un lup sau o pan-teră scapată de la grădina zoologică să-l fi atacat pe Colin.

Împaturesc articolul și îl dau înapoi lui Smith. Asta nu înseamnă mare lucru. Oricînd poți să dai peste astfel de lucruri dacă te străduiești să le cauți.

Totuși, ceva mi-a stîrnit interesul.

Mai mult titlul, decît articolul. Dacă ar fi fost intitulat: o victimă a unui cîine atroce sau a unui leu, a unui crocodil sau a oricărui alt animal, oricît de feroce ar fi fost, asta n-ar fi avut nimic înspăimîntător în mod special.

Dar „o fiară necunoscută”... pe legea mea, atunci cînd ai o imaginație bogată, te cam trec fiorii imi ridic ochii, spre Smith, tocmai la timp ca să-l văd cum face să dispară whiskyul din pahar prin aceeași scamatorie. Umplu din nou paharele.

- Interesant, zic eu. Dar unde-i legătura?

- Ultima noastră intrunire a avut loc la Bridgeport. E tot ce pot să vă spun. V-ați atersat în legătura cu pericolul care v-ar păste de aceea v-am arătat articolul. Nu e prea tirziu ca să refuzați să veniți cu mine. Nu va fi tirziu nici atunci cînd vom ajunge acolo.

- Unde acolo?

- La cîțiva kilometri de-aici. Am primit instrucțiuni, mi s-a spus cum să-ajung la o casă veche, pe un drum care se cheamă Baytown Pike. Sînt cu mașina.

- Și eu am mașina, dar două roți sînt pe țeantă. Dar nu trebuie să mergem, din întîmplare, la casa Wentworth?

- Într-adevăr, acolo. O știți?

- Trebuie să luăm luminări sau lanternă. Casa asta e parșită de cînd o știu din copilărie. Noi îi spunem casă cu stătin. Dar poate că tocmai de aceea ai ales-o?

- Desigur.

- Și în seara asta are loc acolo o intrunire?

- Da. La ora unu, ca să fie mai precis. Sînteți sigur că nu v-a e trîcă?

- Ba bine că nu! Dar nimic nu mă poate împiedica să vă însolesc. E însă o problemă, domnule Smith. Unul dintre prietenii mei trebuie să vină să joace șah cu mine. M-ar putea să ne însoțească, dacă ar vrea?

- E înzestrat pentru așa ceva?

- Depinde ce înțelegeți prin înzestrare. În orice caz

- e un admirator fanatic al lui Lewis Carroll.
- Că ani are?
  - Aproape douăzeci și trei. Proaspăt absolvent de facultate. Are o solidă cultură literară. Îi cheamă Al Grainger.
  - Dară va dori să vină cu noi?
  - Sincer să fiu, nu știu.
  - Să sperăm că va dori, din moment ce e un pasionat de Carroll. Mi-ar face plăcere să-l cunosc. Dar îmi este imposibil să invit din proprie inițiativă pe cineva la o întrunire alt de importanță cum este cea din această seară. Dumneavoaștră singuri invitați în- dăca știți destule lucruri în ceea ce vă privește. Am plăcere să v-aud și alți fosta ales în unanimitate. Dar vorbiți-mi puțin despre el. Cu ce se ocupă? Nu e o întrebare prea ușoară.
  - Ei bine, scrie peșe de teatru. Dar nu-mi vine-a crede că trăiește din asta. Știu precis că nu i-a ju- cat nimic până acum. În Carmel City se vorbește despre el ca despre un om misterios. A locuit aici tot timpul - cu excepția anilor petrecuți la universi- tate. Nimeni nu știe de unde are bani. Are o mașină- sport. O casă unde a trăit împreună cu mama lui până acum cîteva ani, cînd ea a murit. Nimeni nu știe cum de se descurcă, fiindcă de cheltuit cheltuește tară să se sinchisească.
  - Nu cumva a primit o moștenire?
  - Putin probabil. Mama lui a moștenit toată viața, că- modată, fără să ajungă să aibă măcar propriul ei magazin. În prag toți s-au întrecut cum de-a reușit să-și cumpere casa și să-și trimită bătaie la univer- sitate, cu puținul pe care-l câștiga. Poate că femeia o fi avut cîștiguri obținute din plasarea unor bani de către tatăl lui, și Al ar putea să fi moștenit acest ca- pitul. Și dacă nu-i place să vorbească despre afăce- rile lui e pentru că vrea să se reconjoare de mister.
  - Tatăl lui era bogat?
  - A murit înainte ca Al să se nască și mai înainte ca doamna Grainger să se stabilească în Carmel City. Nimeni nu l-a cunoscut. E cam tot ce pot să vă spun de Al, în afară de faptul că mă bate la şah cam de frecare dată cînd joc cu el.
  - Se aude cum sună telefonul. Mă scuz și mă duc să răspund.
  - Doc, aici e Clyde Andrews.
  - După ce ai săbatat numărul asta scoțindu-mi un articol din pagina întâi ce minunată mai vrei să faci?
  - Îmi pare rău, Doc.
  - Sigur că da. Despre ce mai e vorba?
  - Vreau să știu dacă te-ai hotărât să vinzi ziarul sau nu.
  - Sunt cum mă cuprinde furia.
  - Doamne Dumnezeule, Clyde, interzici singura dis- cutie cu adevărat interesantă pe care o poți, în afe- ril; după ani de zile, ca să-mi poți întrebarea astăi. Nu știu! Poate da, poate nu...
  - Ierta-mă, Doc, dar am primit o scrisoare expres de la tatăl meu din Ohio. Are o ofertă în vest. Ar vrea să vină la Carmel City, bineînțeles, dacă ai da- gînd să vinzi ziarul. Trebuie să dea un răspuns ime- diat. Aș vrea să știu ce ai de gînd să faci. Nu în- seamnă asta desigur, dar mîine, așa că am vrut să te anunț ca să ai timp să te gîndești.
  - Înțeleg. Clyde, țărî-mi reșirea. O să țau o hotărîre mîine. Și am să-ți dau de veste. E bine?
  - Perfect. Ah, era să uit, e o știre, nu-mi dau seama dacă poți s-o mai prinzi în ziarul de mîine. Dar poate că deja ești la curent cu ea?
  - Despre ce-l vorba?
  - A fugit cineva de la casa de nebuni. Nu știu amă- nunte, dar unul dintre prietenii mei tocmai s-a întors

din Neilsyde și zice că poliția poartă mașine și supraveghează drumurile. Dacă dai un telefon, o să afli mai multe.

- Multumesc, Clyde.

Pun receptorul la loc în furcă și-l arunc o privire lui Yehudi Smith. Mă întreb pe ce, după toate baliver- nele pe care mi le-a îndreptat, nu am ghicit de îndată cu cine am de-a face.

4

Mă simți dezamăgit în moduri cel mai penibil. Sigur, n-am crezut cu totul în povestile lui cu organizația secretă, cu casa bintuită de stații unde ar fi trebuit chemat Jabberwock sau nu știu cine.

Dar e ațîțitor numai gîndindu-te la așa ceva, așa cum te ațîța o partidă de şah chiar dacă știți prea bine că reși și reșele nu există în realitate și că atunci cînd un nebulă atacă un cal nu curge nici o picătură de singe. La fel simțisem și eu ascultînd fa- gadurile lui Yehudi Smith. Ca atunci cînd citești un roman pasionant, a cărui acțiune o crezi reală atîta vreme cît fîne lectura.

Acum nu-mi mai rămîne nimic din toate astea. N-am în fața mea decît un individ scapat de la casa de ne- buni.

Cal mai ciudat e că totuși îmi place. E un bonton simpatice, care m-a făcut să petrec o jumătate de oră fascinantă. Îmi pare rău să-l dau pe mîna pazni- cilor ca să-l ducă înafară.

Cal puțin îmi zice că să mă consolez, o să pot umple cele douăzeci de rînduri din pagina întâi a ziarului meu.

- Telefonul pe care l-ai primit vă schimbă cumva planurile, doctore?

Telefonul pe care l-am primit a schimbat alre lu- cruri, dar nu pot să île zic, așa cum n-am putut să-l cer lui Clyde Andrews, în prezența lui Smith, să-și anunțe casa de nebuni că individul pe care-l caută de zor se află la mine.

Mă ridic. Fără doar și poate, sînt mai amețit decît credeam, fiindcă sînt gata să-mi pierd echilibrul. Mă cred perfect lucid, dar tieste, ce poate fi mai lim- pede și mai cristalin decît o prismă care înfrumuzează totul!

- Nu, dar o să ne întîrzie puțin. Trebuie să transmit un mesaj vecinului. Întreaga-mă o clipă... Și mai tur- năți-vă whisky...

Trec prin bălăcările și ies în întunericul nopții. E lu- mină la ambii mei vecini. Mă întreb pe care dintre ei să-l deranjez. Dar, la urma urmelor, de ce să mă gră- besc în asemenea hal?

Omul care se prelinde a fi Yehudi Smith nu-l cîtuși de puțin pericolos. Și, nebul sau nu, e cea mai înre- sesantă ființă pe care am întîlnit-o în ultima vreme. Pare să cunoască toate bine opera lui Lewis Carroll. Și îmi mai aduc aminte cu ce dezinvoltură a pomē- nit de obscură mea broșură și de articolul meu dintr-o revistă tot obscură.

Dacă stau și mă gîndesc bine, de ce să nu mai at- tapt o oră sau două înainte de a da acel telefon și să nu mă desînd prînd de o sesiune amuzantă? Dacă acum știu că e nebul, de ce discuția cu el n-ar fi la fel de interesantă?

Interesantă într-alt fel, bineînțeles. Îmi aduc amîn- te de cîte ori m-am propus să discut cu un lîns apucat de parandă, lăză a-l contrazice, numai pentru a ghici ce se petrece în capul lui.

Și pe deasupra mai e și de vreme: nu poate fi mai mult de opt și jumătate, deci vecinul mîi n-or să se culce decît peste o oră sau două.

Aștept o clipă pe micul peron din fața casei privind cerul fără lună, dar presărî de stele, și mă întreb ce poate fi dincolo de ele și de ce nebunii sînt ne-

buni. Spunându-mi, desigur, că ai fi nospus de curând dacă unul dintre ei ar fi de fapt normal iar toți ceilalți jeșiți din țigini.

Între din nou în casă și într-un moment de lasitate, fac un lucru ridicol. Din bucatărie uez direct în dormitor și deschid dulapul de haine. Pe etajeta de sus este o cutie de pantofi în care se află un pistol de calibru 38 cu țeava scurtă. Mi-am servit niciodată de el și speram să nu am nevoie niciodată s-o fac, de altfel, nu mă simt în stare să nimeresc la mai puțin de doi metri o țintă mai mică decât un elefant. Mie-mi chiar grează de armele de foc. Pe asta n-am cumpărat-o, un tip mi-a cerut imprumut douăzeci de dolari și a tinut să-mi lase pistolul în gaj. Mai târziu a mai avut nevoie de cinci dolari și mi-a spus că dacă îi dau banii o să-mi lase arma de tot. N-aveam nici o dorință s-o păstrez, dar fiindcă avea neapărată nevoie de banii aceia am acceptat.

Pistolul e încarcat, așa cum era pe timpul tranzacției de acum patru sau cinci ani, și nu știu dacă arma funcționează încă sau nu, dar o țin în buzunarul pantalonului. Îmi promit să n-o folosesc decât în caz de necesitate absolută, și chiar si atunci simt și acum că nu mi-as nimeri ținta. Dar faptul că simt înarmat face discuția mai palpitantă.

Cobor în salon, e tot acolo. Nu și-a mai pus nimic în pahar, așa că torn din nou și mă asez iarăși pe divan.

Îl admir din nou cum își execută scamlatoria... o mișcare de la încheietura minii, o împlinare a pahlului, lichidul aruncat drept pe gât, îmi beau whiskeyul într-o manieră mai puțin spectaculoasă și îi zic:

- Îmi pare rău că n-am o cameră de filmat. Mi-ar plăcea să vă filmez cum beți și să vă studiez apoi dînd filmul cu incineratorul.

Izbucnește în ris.

- Pe vremuri am fost jongleur.

- Și acum?

- Student. Îl studiez pe Lewis Carroll... și matematică.

Sovăie o clipă:

- Iertă-mă, dar îmi dați voie să nu vă spun totul despre mine înainte de a adia... ceea ce veți afla la intrarea din această seară?

Firește, nu e vorba de nici o intrare, acum o știu. Dar îi răspund:

- Cu siguranță. Dar v-ar deranja dacă am vorbi totuși de Carroll pînă la intrare?

Sper să-mi dea un răspuns bun: așa îl voi putea face să vorbească despre mania lui.

- Cătuși de puțin. De fapt, e chiar bine să vorbim despre el. Sint unele fapte despre care vreau să vă spun și care vă pot permite să înțelegeți mai bine lucrurile. Desigur, pe unele le cunoașteți, dar am să vă le aduc aminte. De exemplu, să luăm datele. Știți cînd a scris Alice și celelalte lucrări? Cronologia e foarte importantă.

- Nu prea bine, mărturisesc eu. Cred că a scris Alice în *Tara minunilor* cînd era încă tînar, pe la trezeci de ani.

- Avea treizeci și doi de ani. Alice în *Tara minunilor* a fost publicată în 1863, dar cu mult înainte de ea se afla pe o astfel de cale. Știți ce-a publicat mai înainte?

- Nu.

- Două lucrări. În 1860 a scris și a publicat *Schita de geometrie plană* și în anul următor *Formula de geometrie plană*. Le-ați citit?

- Nu sint prea tare la matematică. Nu i-am citit decât lucrările literare. Îmi zîmbeste.

- N-a scris nici o lucrare în care să nu fie implicată matematica. Numai că nu simțeti în stare să recunoașteți elementele de matematica aflate în povestirile cu Alice și în poeme. Știi, desigur, că multe dintre aceste poeme sint acrostihuri?

- Desigur.

- Toate sint acrostihuri, dar cu mult mai subtile. Totuși, n-ai putut să discerneți elementele de matematică din moment ce nu vă sint familiare. N-ai citit, bănuiesc, nici *Tratatul elementar al determinanților*. Dar *Cunoaștea Matematica?*

Îmi e puțin cam rușine că îl dezamigesc, dar habar n-am de aceste lucrări, încruntă din sprîncene.

- Pe asta din urmă ar fi trebuit neapărat s-o citiți. Aici sint cele mai multe chei pentru fantasmile lui.

- Stați o clipă. Dacă vă înțeleg bine, susțineți că Lewis Carroll a luat ca punct de plecare matematica pentru că să exprime în povestire lăi fantastice... cî

arume? - Faptul că există un alt nivel de existență, în afara celui în care trăim. Un tărîm la care putem avea, și uneori chiar avem, acces.

- Dar ce fel de tărîm? Unul fantasmagoric, trecînd dîncolo de oglindă, un tărîm al visului?

- Cu siguranță, doctore. Un tărîm al visului. Nu e termenul cel mai exact, dar n-am cum să mă fac mai bine înțeles. Gîndiți-vă la visuri. Nu sint ele adoma cu aventurile Alicei? Vă aduceți aminte prăvălia în care bătrîna oare tricotează și în care Alice privește pe ochi mari că să vadă ce se află pe etajera, dar etajera la care se uită e înfideaua goală iar celelalte par înfideaua încărcate de ceva, de ceva ce ea nu e în stare niciodată să descopere?

Dau din cap și mămur.

- Da, și atunci ea zice: „Lucrurile par să plutească în derivă pe-aci”. Pe urmă oare o întreaba pe Alice dacă știn să visească și îi întinde o pereche de an-

drele care se transformă în visle și ea se trezește într-o barcă dînd la rame împreună cu oare care tricotează în continuare.

- Așa e, doctore.

Între timp și-a golit paharul. De data aceasta nu îl mai umplu. Încep să mă întreb cîi mai rezistăm. Sau cîi mai rezistă sticla.

- Dar de ce să postulăm realitatea unei astfel de lumi? Altfel zis, nu prea înțeleg ceea ce susțineți. Jabberwock, de pildă, este un exemplu clar de faptură de coșmar, cu maxilare care slătescă și cu gheare care stîg. Dar de ce să nu pornim de la ideea că Lewis Carroll încerca să scrie, cu un mare succes de altfel, ca într-un vis? De ce să credem că lumea descrisă de el e reală?

Îmi zîmbeste cu îngăduință.

- Pentru că lumea asta este într-adevăr reală, doctore. O să aveți dovada chiar în aceeași noapte. Timp de o clipă totui îmi pare alt, de rațional încă mă întreb de ce n-ar putea fi adevărat la urma urmei. De ce nu? De ce n-ar exista și alte dimensiuni decât cele ale noastre? De ce un matematician strălucit și plin de imaginație n-ar fi putut descoperi un mijloc de a trece dintr-o lume în alta?

Îmi blestem în gînd pe Clyde Andrews fiindcă mi-a spus despre evadarea nebunului. Dacă n-as fi știut vestea asta, ce seară minunată as fi petrecut!

Și ce dacă-i nebun? Îmi place. Nebun sau nu, locul lui e în secla unde lucrează soțul doamnei Carr.

Putnesc în ris și sint nevoit să-i explic ce m-a apucat.

Privirea lui Smith devine tandră.

- Soția jocii de artificii. E într-adevăr superb. Bem pentru secția de joc de artificii. Se așteaptă o înviște adîncă, pe care o întreprinde soneria telefonului. Rîdic

receptorul și spun

- Aici e secția de jocuri de artificii.

La celalalt capăt al firului e Pete Corey.

- Doc? zice el cu o voce neliniștită. Am văzut proaste.

Pete nu-și lese din șarite cu una, cu două, îmi mai vin puțin în fire din ameteală.

- Ce s-a întâmplat, Pete?

- Ascultă. Doc. Mai ții minte, mai adineauri ziceai că-l vrea să-lie și la noi o crimă sau orice altceva care să fie senzational și să poată fi relatat în ziar. Te-am întrebat atunci dacă li-ar conveni și când ar fi vorba de unul dintre prietenii tăi.

Sigur că-mi aduc aminte!

- Nu mă mai lăsa. Pete! I s-a întâmplat ceva lui Carl?

- Da.

- Ce? E mort?

- Așa se zice. A fost găsit pe autostradă, nu știu dacă a fost răsturnat de o mașină sau a fost lovit de altceva.

- Unde-i acum?

- Trebuie să-l aducă în oraș, bineviesc. Hank m-a dat un telefon (Hank e cunatul lui Pete și autor de serii). Au fost anunțați că l-au găsit pe Carl la marginea drumului. Dar nici Hank nu știe asta direct de la sursă. Rance Kates l-a sunat că să rămână la birou în timp ce el se duce să vadă ce s-a întâmplat în realitate. Hank știe că Rance Kates nu te înșelă și de aceea nu-ți va da de știre, așa că m-a pus la curent pe mine. Dar fui atent să nu-i faci vreun rău lui Hank spunind de unde ai aflat știrea.

- Ai dat telefon la spital? N-o fi decât rănit...

- N-au avut timp să-l ducă la spital.

- Multumesc, Pete. Plec imediat. Am să sun la spital de la Clanton. Dacă mai ai știri, sună-mă acolo.

- Da-le, Doc. O să vin și eu cît pot de repede. Pun receptorul în furcă și mă ridic de pe divan.

- Iertat-mă, i spun lui Smith în timp ce-mi pun trana. Un prieten de-al meu a avut un accident. Dacă vrei, mă poțiște aștepta aici...

- Dacă nu vă deranjează... Și dacă eu întîrziat prea mult.

- Nu știu, am să vă telefoniez în clipa în care o să aflu mai multe amănunte. Puteți răspunde fără grijă la telefon. Și nu vă știți să mai beți un pălărel sau să luați o carte să citiți.

- Multumesc, nu-mi purtă de grijă. Spor ca prietenul dumneavoastră să nu aibă nimic grav. Îmi iau palariile și ies în grabă. Găsim din nou în gîd cele două cauducuri dezumilate. Un kilometru nu-i prea mare lucru atunci cînd nu ești grabit, dar îi ze pare enorm dacă îți să alungi repede undeva. O sau la poartă, dar după două sute de metri simți că mă sufoc, așa că domolesc pasul.

Un gîd nu-mi dă deloc pace... ce coincidență uluitoare să fi vorbit cu Pete despre Carl... Dar noi ne referem la o crimă. Carl a fost asasinat? Nu, nu se poate, astfel de lucruri nu se pot petrece în Caramel City. A fost cu siguranță un accident... un soț care n-a rămas la fața locului... Nimeni n-ar avea de ce să-l omore pe Carl Frenholm... Nimeni la afară de... Mă opresc deodată din mers. Nimeni în afară de un nebun furios n-ar avea de ce să-l omore pe Carl Frenholm. Și în seara asta un nebun se află în libertate - și, dacă nu cumva a plecat de unde l-am lăsat, se află acum în salonul casei mele. L-am socotit înofensiv, dar de unde pot să fiu sigur? De ce naiba m-am crezut în stare să deosebesc un nebun liniștit de unul capabil să omore?

Far căle înțarsă și pe urmă îmi dau seama că ar fi și zadarnic să mă duc înapoi, și primejdios. Ori a

plecat imediat după ce-am ieșit din casă, ori nu ghi-ceste bănuiele mele și mă așteaptă întrupe. E destul să dau un telefon la casa de nebuni și înțir-mienii pot să-l la ca din oală de la mine din salon. Îmi continui drumul spre redacție. Ar fi caraghios să mă întorc singur, cu toate că simt înarmat. S-ar putea să opună rezistență și n-as vrea să trag, cu alin mai mult cu cît n-am nici un motiv precis să cred că l-ar fi omorît pe Carl. Totul poate fi un accident de circulație. Îmi este imposibil să-mi fac o părere pînă cînd nu știu ce-a pățit Carl.

Deodată îmi vine în minte tăietura din ziar:

O VICTIMĂ A UNEI FIARE NECUNOSCUTE.

Încep să tremur. Dar dacă pe trupul lui Carl se des-copere...

Dar dacă fiara necunoscută care l-a omorît pe bar-batal din Bridgeport și individul fugit de la casa de nebuni nu sînt decît una și aceeași persoană?

Pistolul din buzunar începe să atîrne ceva mai prie-tenos. Arunc o privire în spate, că să văd dacă nu mă urmărește careva. Strada e pustie. Însă grabesc fără voia mea pasul.

Luminile nu mi se mai par de-ajuns de puternice iar noaptea, care fusese o dulce noapte de iunie, îmi pare dintr-o dată amenințătoare, chiar înspăimîntătoare. Mi se face cu adevărat frică. O chipă mă liniș-tesc trecînd prin dreptul Palatului de Justiție, unde lumina e aprinsă în biroul șefului. Chiar mă gîdesc să intru acolo. Dar nu, mai bine mă duc la re-dacție. Dacă Rance Kates află că am intrat să vor-besc cu Hank, s-arafol ajutor de șefi oă de bucluc. Așa că merg mai departe. Nu mă am decît vreo sută de metri pînă la redacție.

Un Buick mare de culoare albastră oprește deodată lângă mine. Înăuntru sînt doi oameni pe scaunele din față și soferul îmi striga:

- Hoi, papașa, cum se cheamă colțșorul ăsta?

S

Cum de mullă vrame nimeni nu m-a mai strigat pa-pașa. Nu-mi place deloc să mă strige cineva așa. Nu-mi plac nici mutrele celor doi, nici tonul cu care a fost pusă întrebarea. Cu un minut mai înainte aș fi apreciat orice companie cu excepția aceleia a indivi-dului lui scăpat de la casa de nebuni, dar acum am o altă părere.

Nu sînt gresolan, dar căndată pot s-ajung dacă mă întîl cîineva:

- Îmi pare rău, taticule, dar nu-s nici eu de pe-alci. Și îmi conștii-mersul.

Îi aud pe soțer mormînd ceva către însoțitorul lui și pe urmă mașina o pornește în trombă și se oprește cîiva metri mai încolo. Soferul coboară și vine pe jos spre mine.

Mă opresc deodată și am o tresărire cînd îl recu-nosc. Bărbatul care mă vine în întîmpinare eu e al-tul decât Bat-Masters, căutat de poliția mai multor state de mai multă vreme și al cărui portret l-am văzut aligat la poșta săptămîna trecută. E un individ solid, foarte înalt, cu o figură cabalină, cu țchi întel-părtăți și cu o gură care nu e decît o linie orizontală ce seapă o barbie ca un gatoș de o umbră de mus-tață pe care și-a lăsat-o de curînd să se crească. Dar trîbul o barba stufosă și cîlieva operație de chi-rurgie estetică pentru că s-a nu mai poată fi recu-noscut de oricine l-a văzut fotografia chiar și în grabă. Bat-Masters, înaltor de bancă și ucigăș de meserie.

Pentru moment nu-mi aduc aminte de pistol și poate asta e salvarea mea. Aș fi dormit să-l folosesc și n-ar fi bine deloc. Vine spre mine cu pumnii strîși. M-are intenția să mă ucidă, dar poate orînd să-mi

THE FIRST PART OF THE HISTORY OF THE
LIFE OF THE LATE KING OF GREAT
BRITAIN CHARLES THE SECOND
BY JOHN BURNET
OF THE SOCIETY OF THE APOSTOLICAL APOSTLES
IN THE CHURCH OF ENGLAND
LONDON Printed by J. Streater at the Little
North Church in St. Dunstons Church
Lane 1677

THE SECOND PART OF THE HISTORY OF THE
LIFE OF THE LATE KING OF GREAT
BRITAIN CHARLES THE SECOND
BY JOHN BURNET
OF THE SOCIETY OF THE APOSTOLICAL APOSTLES
IN THE CHURCH OF ENGLAND
LONDON Printed by J. Streater at the Little
North Church in St. Dunstons Church
Lane 1677

ra am lovit o bucată de lemn un fel de baslon
il culeg de pe jos în clipa
întreacă și dau una cu b

Puțin să dau o fugă pînă la broșuri scriu
vovă n-ai fi fost ceea ce cred că am văzut în
pă în care am ovi! Dar
Joc tîlul pe o carte mă aplec în interior pe ferestă.

no! rata pare normală și pipăi capul și imi tîc, imi tîc
sore fereastră că să mă uit la ele nici urmă de
singe Nu l am lovit deci prea tare.
Cobor ferestă pentru că nimeni să nu se mire vâ-
zînd o deschisă și mă îndrept
cyl mai apropiat - și lu deșu
am test dăseori la bancă - și
- Ascult imi răspunde vocea distanță a unui
rile

Tocmai mă pregăteam să spun numărul de telefon
cînd im dau seama că era să fac Telefonista avea

Dar Story

le 100

- Bine desigur

nu?

- Nu auzită pe nimeni vino cî poți de repede și.

— Nu De ce nu vrei să-l auzi pe șar

— trebuie să ști cine e holul
întru Dumnezeu, nu mai pu-
— repede cu doctorul!

punde pe un alt ton

astăzi

laș în țevi prea
răni! Gra
văzută dacă îi dă cur

că prefer să nu mai știu

Stau în întuneric și aștept

Cînd sună telefonul fac un salt de aproape un me-
tru

la lumina din vecini

După plecarea lui Hank Clyde vino spre no. pînd în
tă!

N are nimic Clyde îl asigură doctorul Milton în
cîrînd o să și revină în clipa în care u să se tîna pe

ovul

- Clyde o să vor

cu?

! prea confuzios ca să se poată face
sau Dacă măcar o dată Clyde An
cică o asigură dată în viață lui n-ai
altă ar avea cu siguranță o

mai putea nic

ca tin la el i adică am im

ndă nu am avut în față ca el După părerea mea
ăzul nostru e călă Treptu n

ă pabu e n-ai de
ău cu el de

ă, deat în o m-ai m

ă de acelu ar adă o Haidole din țara
joare da p-aiore pe care e au șos ma

oară nu mai zâmbește Și a pus

să neg m-am dat de got

ă, deat în o m-ai m
ă, deat în o m-ai m
ă, deat în o m-ai m
ă, deat în o m-ai m
ă, deat în o m-ai m
ă, deat în o m-ai m
ă, deat în o m-ai m
ă, deat în o m-ai m
ă, deat în o m-ai m
ă, deat în o m-ai m

ă, deat în o m-ai m

ă, deat în o m-ai m
ă, deat în o m-ai m

ă, deat în o m-ai m

ă, deat în o m-ai m
ă, deat în o m-ai m

ă, deat în o m-ai m
ă, deat în o m-ai m

ă, deat în o m-ai m

tul fu
asta
asa o

Am trecut

am pregătit liniștit
- Smiley și eu m-am făcut o scurtă plimbare Am
și povăstuț

cu o m tremurătoare pe
și zămbeste și se

Smiley Doc

mai bieșază dintr-o mână
un articol grozav Nu mai a-
rădă A, să îți dau înăpoi puscocă
cu pistolul meu câmbu 38 cu țevă

my Sit la lei de iudei nău e
șarpe cu pălune cu top. Put

Cumpar una
- Vo tești an
coz și și țigăria
și înșiră fără o masină

valorază ceva
atunci e m m-ți im

multumesc din si
pe urmă mai țevă
ze cu Am o groază de fieru
pendula din perete nu e decât ora

rece și lumătat
- Haide Doc, ai tot timpul seara de-abia a început
Mă, și încă un copil grozav
Peisaj lăce apartia.

Smiley și eu m-am făcut o scurtă plimbare Am
și povăstuț
cu o m tremurătoare pe
și zămbeste și se

Fu doar i-am m
de mine, Doc

neată gazeta pe care o scoatem împreună Ai auzit
de Bai Masters?

- Dar de George?
- George și mai cum?
Nu hai să mergem să căutăm

Smiley mă băt la polou ca de obicei

Smiley
Smiley
Smiley
Dar nu puteam să-l găsim
vreme cât erau în boala din Chicago
Smiley înțeleg că ai auzit
mă după amiază la Cina

or să ara
cu publicat
mă duce di
înțeles cu
proteine de

Am i-l la loc ligo Smiley
Smiley și eu m-am făcut o scurtă plimbare Am
și povăstuț
cu o m tremurătoare pe
și zămbeste și se
- Da, s-ar putea să fie el Am uitat să-ți spun, Doc
Smiley se întoarce și e spre strada dar nu se na
vede nimeni.

note -am spus ca te-astopt sa pici din clipa

sau nu

- Clyde, aici e

- Foarte b

tru ce-ai

un moment de ezita
Nu poti sa urci la red
Simbosc de unul singur Nu
vea cu nici un chip d

avut.e Oala ai ceva
pe la Smiley
fon destul de crispat

lu il plini de bucurie
Evenimentul se sal

dar cu un pas (eap)

Fie ca o stie sau nu

e ceva

ce luca?

scuti si sa pleci cind
orbesc deschis Esti un lat

cat sa vorbea s

nu sa

ea ce e un semn de toleranla
sa intelegi
ma o d scutit cu flutau, ce o sa-i

aparte nativ Mai a

urace de qu

l pno in mind si se la

- cel prea mo
- n chrama Sm

prima oara in

si i spun lui Smiley
un rind Pentru el un vin si pentru mine

- Aveti un Xeres domnule Wheeler?

Sunt nevoia sa intervin

- Clyde da-mi voie sa i-l prezint pe Smiley Smiley
dinsul e Clyde

Smiley izbucesc in ris si chiar si Clyde zimbesc
Zimbetul ii tesa cam strimb dar are sa se antreneze

一、
二、
三、
四、
五、
六、
七、
八、
九、
十、
十一、
十二、
十三、
十四、
十五、
十六、
十七、
十八、
十九、
二十、
二十一、
二十二、
二十三、
二十四、
二十五、
二十六、
二十七、
二十八、
二十九、
三十、
三十一、
三十二、
三十三、
三十四、
三十五、
三十六、
三十七、
三十八、
三十九、
四十、
四十一、
四十二、
四十三、
四十四、
四十五、
四十六、
四十七、
四十八、
四十九、
五十、
五十一、
五十二、
五十三、
五十四、
五十五、
五十六、
五十七、
五十八、
五十九、
六十、
六十一、
六十二、
六十三、
六十四、
六十五、
六十六、
六十七、
六十八、
六十九、
七十、
七十一、
七十二、
七十三、
七十四、
七十五、
七十六、
七十七、
七十八、
七十九、
八十、
八十一、
八十二、
八十三、
八十四、
八十五、
八十六、
八十七、
八十八、
八十九、
九十、
九十一、
九十二、
九十三、
九十四、
九十五、
九十六、
九十七、
九十八、
九十九、
一百、

一、
二、
三、
四、
五、
六、
七、
八、
九、
十、
十一、
十二、
十三、
十四、
十五、
十六、
十七、
十八、
十九、
二十、
二十一、
二十二、
二十三、
二十四、
二十五、
二十六、
二十七、
二十八、
二十九、
三十、
三十一、
三十二、
三十三、
三十四、
三十五、
三十六、
三十七、
三十八、
三十九、
四十、
四十一、
四十二、
四十三、
四十四、
四十五、
四十六、
四十七、
四十八、
四十九、
五十、
五十一、
五十二、
五十三、
五十四、
五十五、
五十六、
五十七、
五十八、
五十九、
六十、
六十一、
六十二、
六十三、
六十四、
六十五、
六十六、
六十七、
六十八、
六十九、
七十、
七十一、
七十二、
七十三、
七十四、
七十五、
七十六、
七十七、
七十八、
七十九、
八十、
八十一、
八十二、
八十三、
八十四、
八十五、
八十六、
八十七、
八十八、
八十九、
九十、
九十一、
九十二、
九十三、
九十四、
九十五、
九十六、
九十七、
九十八、
九十九、
一百、

mai ştiam cum să măntorc. Când mi-a revenit mă
am încrecat.

pe umăr

mele pîndind şi mă simt îngro-
uşă după care se întoarce spre

nişte. B. asigură eu. N-am să scriu nici

într-o zi. O evadare n

de că

... ştiu că se repetă după ea, că să n-o
răd din n-
a un art col pe care trebuie să-l arunc la
prosc. În timp ce stîng mîna lui Evans
la un dău seama cîte ar

la nuna, evadare da

de la n-
evadare cu

B

... ştiu că poate să exprime chipul meu. Las
să rostesc nici un cuvînt

mind

- Gumeşti, capitane! Cel mai mare eveniment care
s-a produs aici. Haide, spune că glumeşti

- Nu. Duc. E ciif se poate de serios. Ordin de sus. Nu.

... nu voi da locuşi altor. Cite şi vor
de ce nu trebuie să public nimic

... mă silească să fac

- Dă-i drumul mormăii eu. Mi doresc să fi convingă

E o glumă dăstul de s
care, rîde

o de 48 de ore. pînă
pune mîna pe toată

după amiază?
10.00 ore simbo

3. Masters & Kramer au murit?

- Nu. Bandii nu şiau mai

... Dădă asta că ind
uicăi ur să fugă cîi ma, de

loc cîmă

Surpin. Ma. Inc. nua o uli

pe a-um că n-am şti

. S-ar putea că nic, un tip din bandă ea nu cîdească

Pe urmă p vine deodată o idee care îl face să tr

Doc. Cine e corespondentul agent

e Gily? Au fost oare de a an, late?

+ Antaresc. eu înstale. Dar n-ai

e mele după
pe ar dat o

! De a ce ştiu că era că m
să dădăreze pînă un arde

de lumina pe o masă acoperită
în careai care pare să miste

Da, cheia de contact se
a și deodată mă simt mai

ay în viața mea și pe

ul după rușinile, mizeria, durin
și după alte o mie de amănunțe

cu mai departe de această rază O
în glarea mea de

casă Nu mai înțeleg
că gay chea în contact
să mă uit la cele două cauci

în întotdeauna în

Cu siguranță nu Al-am prea da
dar am remarcat tre amănunțe că

ai că mo

apoi o pornesc pe

de născut a lui Yehudi m a dezmeticii

marul o
și simt
ele în
alunec
la

șă deodată a de pe amă dam a
Pung receptorul în furcă și se întoarce spre mine

sa așcut o
el deodată născut l ar găsit cumva pe
nu m spun nimic
d nu căda

șă
- Le căurai în podul casei Wmthworth? Ai fost acolo
în noaptea asta?
m pi
Hank

acolo vin Mam dus acolo cu Smitr la

mar. Ori el a înnebunit
cam de multă vreme nu
mea. Care e numele tău

Pune cartea de vizită pe birou, chiar în fața
cărte de vizită. Povestea la noi lăcută o g. m. de

scrie din față

și lipărită la mine. Mă, nu mă
îl cînd de Kates pe cuvînt

to at mei cînd Hark o să
avă s

arestat? La urma urmei de ce

- Ești martor într-un caz de omor, Stoecker
nici ca

d cu chera, dar ușa
închisă oricînd poate să
pască o carte de viză

aduc aminte de chera pe care o am
sau și încep
să să deschis

Nu e vorba de etnia de care faci parte în
tr-o țară mare de țară mare. Dacă țineți sub
la distanță chera de la mare, o să înțelegem

ce capul și vede cum mă aștept chera

Asta e
o mînd

Ca să deschid eu ea?

Îl rănit de eu, căci la țară
a mine lung îl scutur privit - mînd să
gese de mine

două furcă îl e înălțat de mână la reprezentant al

Da o știu foarte bine
ceci o noapte a îndrăznit pentru că am

Unul dintr-unul m-a

a casa Weitzman?

tun Dar acestuia mă

ca am o mână Dar as
re pe bălău ada Un
aduc aminte că m-am lăsat de ea când am cobor

- Și n-ai văzut un

- Hance cred că l-ai prins să-l conduc pe Doc la el
cât timp dai telefonul ăla Unde l-ai mas na Doc?

acolo Am să te duc cu a mea
Acesta

parte tot restul noi să pună la adăpost
să pună la adăpost? Și la urma urmei ce mă pr
vise pe mine lăsa să intră? Și cine năvăla mai e
acel Yehudi Stein

- Acum lăsa să vorbească și să adresează lui Hank
Nu mă lăsa să vorbească și să adresează lui Hank
care a ajuns în prag
- Lăsați-o din loc Han

Mă am
la cobor

li vad cum te cădă

entiera pe care a
a să nu știu de whisky de pe băncuț
ne s-o lasă să-ți dădă trebuie să mi parțese

adă și o înconjură ca să mă duc în
ce din aceste încă nu mi vine să mi cred

cul din utingă pe urmă în cel d
are vine în lă mine și doodala s
Doc, l-ai vărsat ceva în puzbulga? A

adă puc în co
Năi chera lămine

a fost lăpărită la mine

- Es repet
mă în c
clopă Doc

și-a lăsat mână
dona or că și m-ai
la volanul mașinii și o
din mașină

- nd de neant al lui
se deschide și Kateș apare în cadrul ei
Hank dacă ai ceva să-mi
spui urcă la birou! Nu nevoie să trezești tot firgul
- Doc ți-a dat o cheie?
- Da dar de ce? Ce priverde de adormii copiii a mai
- Adu repede cheia, Rancea Repede
răzmer ne nemișcat dar continuă să mă țină sub su-
re Fereastră se închide
mai de aproape la peie Hank se apropie cu
te duci, Doc?

aspind și mă asez pe bordura

12

se deschide și se închide la loc Kateș
Se uită la mine în timp ce-l întreabă pe

Portbagajul e închis. Din
spusele lui Doc cheia ar fi în linie. N-am vrut să-l
las singur că să urc la birou. De aceea le-am che-

- inarmată cu un pi-
- L-ai căutat în buzunare, Hank?
- Nu
- Ce mai aștepti?
Hank îl udește pe Kateș iar eu m
date
- Nu-i inarmat
datu și l-ă arunca lui Hank
- Deschide portbagajul

apoi capacul
fi aud exclamarea inabuzată și mă întorc să vad
Dacă cadavre. Din locul unde mă afl nu pot să

scap. Cu un obie-
e singur din

ba de un pisto de-
ver John's in
38 creec

Rancea n-ar fi bine să a-

sau poate pe
e că este cel mai bun prieten al meu. Pe legua
nea dacă știu și mă gândesc bine n-am greșit că
nu m-am înșurat. Imi aduc aminte de divorțul lui
Bonney și de tot ce mi-a spus Smiley. Și încerc să

dar tu il stii
mici cu ei

Dar daca zis si ramas la ziar ca sa scrii, acolo ar
venezationala? Cum s-ar fi putut de asa?

receptati venind de la Naivile
si nevoie sa le astepte si sa le vada cum in
ca murea cu intrebindu-ma ce

des de nati de masa

e bine ca

Bineinteles ca vreau sa vad

si or sa le caute din
o dista

te dar Smiley e din
ochii umflati de somn si putinele fire de

ne care le mai are pe cap li sint rãvãsile. Tre
astoidi cu gru 38 cu teava scuita pe

14

maș face auzul de

cu inimă bătămă la

- Credem că Stinger e aici. Din pricina lumii de
laur
- Mi am lasat țigara jos. Nu mi-am adus am
ca derit atunci. Cînd am ajuns în dormitor m
au. Dar de ce atîta scîndare?

am de puternic inrit e

M
-ley

[illegible]

de marea se va
pot sa fac asa
si dupa 15-20
e buna pentru a

2.0
pure areas in 1972
1.0 in 1973

1961

5245
CDD5 SUMMER
00 14 CE & G&H Alice Scoto

PS UP EQUINO 10744
 2000 0000 0000 0000
 00 00 00 00

and ap-
proxi-
mately

11-11-1973 10:50 AM

מלך ישראל ויהוה אלהינו

văd că mi apăsă
- Căci eu ştiu, Doc, că
cristă uşa de la bucatărie.

tra lte mnd peron at h' mpt' 9

THE PURCHASE OF THE LAND

- Da
- Dacã e divertat cine n
- Sincer sã nu pot sã

- Alina timp cã Testamentul nu-i deschis, nu poti sã
poti o vorba. Dar ascultã-mã. Lasã-mã pe mine sã
prezint ipotezele, tu nu trebuie decît sã spui dacã
nu înseal sau nu. Sau, și mai bine, dacã am ghicit,
nu-i nevoie sã spui nimic, n-ai decît sã faci pur și
simplu

Te ascolto. Doc

1. - Sonney are un fiu natural, acum de vreo 23 de ani. A intrat într-o pe mână lui pînă când ea de cînd a murit; mănca ca modista, dar li dădea destui bani ca să trăiască în largul ei și să poată să plătească scoala băiatului.

ac o clipă. Carl nu zice nimic, își reiau vorba: Bonney s-a plătit, în continuare, o pensie biată. A. Numai așa - ah, să-i spunem, odată pe nume - imai așa putea să trăiască Al Granger fără să - uncasea. Și chiar dacă nu e sigur că e trecut în tamentul lui Bonney, are, fără îndoială, dovezi în ființele sale ca să ceară cea mai mare parte a stenerii. Care ar trebui să fie în jurul unei jumă- ti de milion.

Bine, voi vorbi, zice Carl. E vorba de trei sute de milioane. Și nu te-ai îngelat în privința lui Al Grainger, dar mă întreb cum de-ai ghicit. Legăturile lui Jonney cu doamna Grainger și cu Al au fost strict secrete. De fapt, în afară de el, nimeni eu le știam, cum de-ai ațut?

...Gîndindu-mă la tot ce mi s-a întîmplat în această noapte, dar e prea complicat ca să-l explic acum.

mi interzic discursul fiindcă încă mai caut dovezi și nu vreau să mă pierd în explicații.
Înșeapă-te și be-șfârșite.

Cif e ceasul? Il intreb eu pe Carl

- E aproape ora cînd Păra zece minute. Asculta, Doc, ştii atîtăa încăl poai, fără remuşcări să-ţi ştergi restul. Da, înz-adăvîr. Ai are dăvezi ale hîrăciile tale. Şi ca lui, legimil sau nu, poate prinde toată neatenţia, acum cînd Bonney a divorţat! Dar şi mai înainte de divorţ ar fi putut să obţină o bună parte din avere.

Bonney n-a făcut un testament?

- Nu. Era prea superstițios. M-am rugat de mai multe ori de el, dar întotdeauna m-a refuzat.

Al Granger still?

- Cu siguranță.
- Era vreun motiv pentru care Al să fie atât de grabă?

ari se discute o clica

33-1 pleacă. Sînt lucruri care se pot întîmpla. La urma urmei, Bonney nu are decît 52 de ani...

Acum știu absolut totul, în afară de anumite amănunte legale de importanță. Acum știu de ce ai acționat așa, era obligat să aducă dovezi împotriva altcuiva, pentru ca atunci când s-ar fi prezentat ca cel care moștenește legal el ar fi fost primul bănuț. Să încerc să ghicesc și de ce m-a ales pe mine ca țap ispășitor.

Ma ura demult si-si ascundea cu multa grija ura. Stia si de ce se intra tafa de mine un astfel de sentiment. Uneori nu ma prea controlez si ajung sa jignesc-tara sa vreau oamenii, iese o lacu cu fandare. Se cite ori nu-tam spus, rizing, lui Al. Cind ma bagea la sab. De data asta m-ai avut, bastard nemorocit! Dar data viitoare o sa-ti dau o blutita de ai sa ma bomenesti!

Fără să-mi închipui niciodată că este într-adevăr un bascard.

M-a urit din toată inimă. Altfel ar fi ales o victimă mai plauzibilă pe cineva mai capabil să comită o crimă pentru bani. Dar alegându-mă pe mine a trebuit să imagineze un plan și mai absurd: trebuia să ajung în situația în care să fiu nevoit să spun o poveste de necrezut și care să arate că-am înnebunit. Mai sîla și de iră pe care mi-o purta Kalles.

mi vine deodată o idee: dar dacă scribul e în combinație cu AI? Asta ar explica de ce a vrut să mă omore în loc să mă aresteze. Poate e vorba de un trig... În schimbul a douăzeci sau cincisprezece miliarde dolari, Kates a acceptat să mă omore sub orice pretext.

Eu, nu e vorba de asta. Am fost singur cu Kates în biroul lui aproape o jumătate de oră, în timp ce Hank Ganzer venea de la Neilsville. I-ar fi fost foarte ușor să mă omore, pe urmă să-mi pună un pistol în mână și să spună că l-am atacat. Și cînd s-ar mai fi găsit și cadavrele în mașina mea, povestez ar fi fost și mai de crezut. Ar fi confirmat faptul că mi-am pierdut dintr-o dată mințile.

Nu, Kates a acționat din dorința de a se răzbuna pentru tot ce-am publicat împotriva lui în ziar, pentru atitudinea mea în perioada alegerilor.

Prin urmare, Al a acționat singur, dacă nu-l punem la socoteală pe Yehudi Smith. Al l-a angajat pe Smith ca să mă țină de vorba și, după ce s-a jucat rolul, l-a scos din joc. Un simplu pion. Șahul nu-l un sport de echipă.

- Cum de esti amestecat in toata povestea asta? Cu ce te poti ajuta?

- Cu mine

E problema mea, nu a lui Carl. L-am pus pe Smiley deoparte, n-am s-a compromit nici pe Carl. Informațiile pe care mi le-a dat m-au ajutat destul.

- Du-te înapoi și culcă-te, li zic. Mai trebuie să mă
cîndesc la ceva

- Du-te naibii! Cum crezi că pot să dorm când știu cum te frământă? Dacă nu ții nimic, îți pot închinui că năo nu sînt aici.

- Bine afunci tad

...mi trebuie o dovadă, imi zic. Dar ce dovadă? Unde, Dumnezeu știe unde, se află cadavrul actorului pe care Al l-a angajat ca să joace rolul lui Yehudi. Dar asta a fost deja prevăzut, și încă bine prevăzut. Cu mult înainte de a fi luat trupul din vecinătățile casei Wentworth, Al s-a gândit cum să scape de el. Și așa putea să descopăr acest cadavru de la o oră oră o animplare. N-am cum să ghicesc ce-a făcut cu el sau unde l-a îngropat. Are un avans de câteva ore față de mine și a știut mai dinainte ce are să

Mașina în care Yehudi Smolin m-a condus la casa cu
stafii și pe care Al a înlocuit-o cu propria mea ma-
șină după ce s-a servit de ea pentru bluful cu jaful.
Nu, n-am cum să găsesc niciodată mașina aia, și ea
n-are constitutie o probă. E, probabil, o mașină turată
și care a fost dusă în mod discret la locul din unde a
fost luată, fără ca proprietarul să-și dea seama de
dispariția ei. Nici măcar nu știu ce marcă avea.
Al a prevăzută oare și un alibi pentru el însuși?
Poate că da. Poate că nu. Și ce importanță mai are
tutavă nu pot să mai descopăr nimic în afară de mo-
știle sale? N-am reușit convingerea mea intimă, și
asta e foarte puțin. Pot să povestesc o istorie de ne-
credență și mai am și două cadavre și o servietă cu
pâine în portbagajul mașinii mele. Și un șerif și alți
băieți lui dista să tragă de cum mă văd.
Am arma crimei în buzunar. Și un alt pistol care e
în caracat.

M-as putea duce oare la Al Grainger și să-l sperii în asemenea hal încât să semneze o mărturisire? Mi-ar ridica în nas. Un tip cu mintea care a luat-o razna alt de tare și care a fost capabil să conceapă un asemenea plan nu mi-ar spune nici măcar cîl e crasul, chiar dacă îl ameninți cu pistolul.

- Carl.
- Da? Te-am lăsat să te gîndești, dar mi-ai fi plăcut să-mi și vorbești. Mi-a venit o idee.
- E totmai ceea ce-mi trebuie. Zi-o!
- Vrei să bei ceva?
- Ideea asta ti-a venit? Ei bine, nu-i buna.
- Am o alta.
- Care?
- Nu știu cîl de bună e. Lui Al i e frică de foc, îi e o asemenea frică încît nici măcar nu fumează. L-am văzut o dată sîrînd în sus cînd mi-am aprins țig.
- Taci, Carl!
- Trebuia să mă gîndesc mai demult. Cu mult mai demult.
- O să beau totuși o înghițitură. Carl. Un singur pahar, Carl, dar plin.

15

la două pahare și sparge un al treilea. Zice ceva de dulce și le pune pe masă. Aprind un chibrit în timp ce le umple cu whisky.

- Doc, dacă ti se mai întîmplă să vii așa, noaptea și în astfel de condiții, o să îți nevoit să cumpăr o vopsea fosforescentă. Ca să pictez cu ea paharele și sticla. Și să îi ce as mai putea face? Să pictez o tablă de șah fosforescentă și să fac și piesele fostorecente. Așa vom putea să jucăm șah pe întuneric.
- E chiar ceea ce fac în acest moment. Am ajuns în a șaptea căsuță. Cineva poate că mă va răsplăti la următoarea mutare, atunci cînd voi ajunge la rege.

N-ai ceva de scos pețele?

Se uită la mîne în timp ce-si la paharul.

- Ceva de scos pețele? Whiskyul nu-i prea tare pentru tine?

- Nu vreau să beau. Doamne ferește. Vreau numai să nu ia foc.

Da din cap ușor.

- Vrei să repoti, mai rar?

- Aș vrea cava de scos pețele care să nu ardă.
- Nevasta mea trebuie să aibă pe undeva ceva de scos pețele și care să nu se aprindă. O să văd pe unde e.

Caută servindu-se de chibriturile mele. În cele din urmă se ridică după ce cotrobăiește după niște sticle și se uită la una dintre ele mai de aproape.

- Nu. Pe asta scrie cu litere mari: „Pericol. A nu se păstra lângă o sursă de foc”. Îmi pare rău, dar n-am ce-ți trebuie.
- Suspîn. Totul ar fi fost foarte simplu dacă prietenul meu ar fi avut ce cautam. La mine acasă există așa ceva, dar n-am de gînd să trec încă pe acolo. Trebuie deci să trag o raită pe la magazinul universal.
- Ascultă, Doc, chiar nu pot să fac nimic pentru tine?

- Și așa ai făcut prea mult. Dar, dacă vrei, poți să le îmbraci și să aștepti. Am să-ți dau un telefon în curînd dacă totul merge bine. O să am poate nevoie de tine.

- Așteaptă o clipă. Doc. Urc să mă îmbrac imediat și.

- M-ai incurca, bătrîne. Zorii încep să se arate și nu mai e nevoie să merg pe bișbite. E cînd și un sfert.

Magazinul universal nu e încă deschis. Înveteșc mi-nervul unuia dintre pistoalele pe care le am asupra mea într-o batistă - Stoenner cel cu două pistoale

sînt eu - și sparg geamul unei ferestre din spate. Îi aude un zgomet infernal, dar nimeni nu locuiește aici, nimeni nu mă aude, sau cel puțin nimeni nu reacționează.

Încalces ferestra și încep să-mi fac cumpărătura. Ceva de scos pețele. De două feluri: îmi trebuie un produs care să nu ia foc și un altul inflamabil. Găsesc sticlele de care am nevoie. Le scot dopurile și le duc la nas: miros cam la fel. Arunc produsul inflamabil într-o chiuveta și îl înlocuiesc cu produsul care nu-l primejdieș.

Mă gîndesc la ceea ce-mi mai trebuie și mai la niște leucoplaști, o luminare și parăsesc încăperea. Pășesc pe străduțele liniștite și trec de casa lui Carl în fața mi apare cea a lui Al Grainger. Mica, un pahar cu trei camere, ca și a mea.

E aproape ora șase. Al doarme fără griji, dacă s culcat. Și sînt aproape sigur de asta. A dus la ba și-firjit tot ce și-a propus.

Înconjur casa și suspîn ușurat cînd văd că ferestrele de la camera de culcare e deschisă. Îmi e destul de ușor să încalces pervazuul și să intru.

Nu fac deloc zgomet. Al Grainger doarme adînc. A în mîna dreapta pistolul încărcat și sînt gata să n folosesc de el dacă s-ar trezi.

Dar mîna dreaptă o țin la spate. În mîna stîngă țin pistolul ruginit care le-a venit de petrecanie lui Miles și Bonney. Vreau să fac un test care să-mi aducă dovada absolută a vinovăției lui Al. Dacă n izbutesc, n-ar însemna în nici un caz nevînovațiul, dar nîmic nu mă costă să încerc.

În cameră e întuneric. Aprind veioza. Vreau ca să vadă arma. Se întoarce, dar nu deschide ochii.

- Al! Zic eu.

De data asta se trezește. Se ridică în capul oaselor și se uită la mîne cu un aer descumpănit.

- Mîinile sus, Al!

Pistolul din mîna mea stîngă e îndreptat asupra lui și sînt destul de departe de el ca să nu mi-l smulgă.

Dar destul de aproape ca să-l recunoașc.

Privirea lui trece de la chipul meu la mîna în care țin pistolul și apoi se uită în ochii mei. Aruncă de pe el ceasul și se ridică protestînd.

- Nu îi prosti, Doc! Pistolul asta nu-i încărcat și chiar dacă ar fi, n-ar merge.

Am și dovada care-mi trebuia.

Se pregătește să-si puna picioarele pe podea, cînd îndrept asupra-i mîna dreaptă.

- Așădalt e încărcat și merge.

Rămîne nemișcat. Vir pistolul ruginit în buzunar. Sovăie. Scot siguranța. Teava pistolului este îndreptată asupra lui.

- Întoarce-te, Al!

Se întoarce, după ce-si calculează toate șansele. Imediat îmi mut pistolul în mîna stîngă. Îmi fac planul să-l lovesc exact așa cum trebuie, nici prea tare, nici prea încet.

La zgometul pe care-l aud mi se face frică. Al sado de-a curmezișul patului, li pun mîna pe inimă și mîna mai liniștesc. Bate regulat.

Îi pun mai înău niște leucoplaști pe gură, ca să nu urle, pe urmă îi înfășor gîznelile și genunchii tot cu leucoplaști. Îi fixeș încheietura stîngă de coapsa stîngă și îi lipesc brațul drept de coaste. Mîna dreaptă îi rămîne liberă.

Caut în bucatărie o stoaară de rufe și îl leg de pat astfel încît să se ație lîngă noptieră.

În birou găsesc o mapă cu hîrtii de scrisori, pe care i-o pun la îndemînă, împreună cu stiloul meu.

Acum trebuie numai să aștept.

Zeca minute, un sfert de oră... S-a luminat pe doplin

in sfirsit, se trezeste, incearca sa-si smulga leucoplastul cu mina libera. Dar bratul drept ii este lipit strins de coaste si nu poate sa-l miste. Se uita la mine cu un aer răsfațos.

- Salutare, Al. Sintem in careul al șaptelea. Nu sint deloc grabit, așa că m-asez într-un fotoliu înainte de a-ți zice mai departe.

- Ascultă, Al. Ti-am lăsat masa dreaptă liberă, că să te poți servi de sticlou și hirtie.

Se lasa să cadă pe spate și închide ochii.

- Tot ceea ce vreau de la tine e să scrii cum i-ai omorât în această noapte pe Ralph Bonney și pe Ma-rius Harrison. Cum mi-ai furat mașina și i-ai atacat pe drumul lor de întoarcere de la Neilsville, în timp ce făceau, chipurile, autostopul. Te cunosteau, așa că n-au sosit să te ia în mașina lor. Te-ai urcat în spate și mai înainte că Miles, care era la volan, să poată porni motorul. I-ai lovit în cap cu mînerul pis-tolului, iar pe urmă ai făcut la fel și cu Bonney. Ai pus, după aceea, cadavrele în mașina mea, pe-a lor, ai ascuns-o undeva și te-ai dus la casa Wentworth, de unde ai plecat cu mașina lui Smith. Ieșindu-mă-o pe-a mea. Așa e, sau poate mă înșel?

Nu răspunde, ceea ce nu mă miră foarte tare.

- Ai multe lucruri de scris printre altele ceva despre felul cum ai angajat pe un actor ca să joace ro-lul unui omarec Yehudi Smith și care să-mi spună o istorie altă de avertizare înclt nimeni să n-o poată crede. Vreau să povestești cum ai reușit să-l con-vingi să mă atragă în casa Wentworth, să spui desigur, ilacumul pe care l-ai lăsat acolo și despre ce conținea el. Și despre faptul că l-ai spus să-l bea. Și să-l dai și adevăratul nume și să amintești și ce-ai făcut cu cadavrul lui... Cred că asta ar fi destul. Al-le-ai nevrie să spui care ti-a fost mobilul, o să de-vină evident din clipa în care o să se aște de-a fost Bonney pentru tine. Și nu-i nevoie să notezi toate amănuntele, cum ai reușit, de pildă, să-mi făzumi cauciucurile, sau cum ai tipărit în propria mea tip-o-grafie o carte de vizită pe numele de Yehudi Smith e zadarnic să explici și de ce m-ai ales pe mine ca să fiu acuzat de crimele tale. De fapt, nu sint prea miedru de mine, înă este cam rușine de ceea ce tre-buie să fac pentru a te convinge să scrii tot ce ă-am cerut.

E adevărat, Sintem în plină zi. Mă așed pe un scaun renunț.

Iau sticla cu lichidul de scos pe te neilamabil, care miroase a benzina, și-i scot dopul.

Al trainger deschide ochii mari cînd vede cum torn lichid pe ceșeară și pe plamaua lui. În tlaconul în așa fel încît să poată citi eticheta. Parcă! A nu se păstra aproape de foc.

După asta, scot din buzunar luminașă și o pun în echilibru pe pat, în dreptul celui mai mari pete de lichid.

- Aprind luminașă, Al, și te stabilesc să nu te misti prea mult. Unul căruia îi e frică de foc nu poate să aprecieze deloc ceea ce se va întimpla în continu-are.

Ochii lui se mănesc înspăimîntat atunci cînd aprind un chibrit. Dacă gura nu i-ar fi acoperită de leuco-plast, ar urla.

Aprind luminașă și mă așez.

- Două centimetri de ceară, Al... O să dureze vro-zeci de minute, cu condiția să nu te misti deloc. Va merge mai repede dacă te smucești. Luminașă n-are cum să stea dreaptă pe o salten.

Se uita cum nivelul de ceară scade în viteză. Mă gîndesc la cei trei oameni pe care i-a omorât și asta îmi dă curaj. Și apoi, singurul pericol există numai în închipuirea lui Al. Nici măcar ceășarul n-ar putea arde.

- Ești gata să scrii, Al?

Pierrea lui cuprinsa de teroare trece de la lumi-nare la chipul meu, dar nu-mi face nici un semn. Mai înăli cred că m-a descoperit bluful, dar pe urmă înțeleg că îi e pur și simplu frică să se miste, că să nu răsfoare luminașă.

- Foarte bine, Al, văd că ești gata.

Iau încetșor luminașă și o pun pe masă. Pe urmă îi dau hirtia de scris, încete să scrie, dar se intrupe, atînd mina spre luminașă. Scrie din nou, cu vio-lențe.

După o vreme îl opresc.

- E bine așa. Semnează!

Scot un suspin de ușurare și mă duc la telefon. Carl Trenholm e lingă aparat, fiindcă răspunde de la per-mul apel.

- Ești gata?

- Sigur, Doc. Ca trebuie să fac?

- Am obținut mărturiile complete ale lui Al Gram-gar, în scris. Vreau ca hirtile să ajungă la poșta ca să mă disculp, dar nu pot face asta eu însumi. Ka-tes n-ar omorî mai înainte de a citi un singur cu-vînt. Trebuie să le duci tu.

- Unde ești? La Al?

- Da.

- Vin imediat. Și am să-l aduc și pe Ganzer, ca să-l aresteze pe Al. E un tip de trabă, n-o să traga cum te vede. I-am vorbit, l-am lamurit și a recunoscut că e posibil ca vrîful să-și fi vînt cadavrele în por-ta-bal.

- Dar ce facem cu Kates? Și cum de-ai vorbit cu Hank?

- A venit la mine. Il căuta pe Kates. Kates l-a pără-sit acum vreo oră sau două ca să se ducă la birou și de atunci nimeni nu l-a mai văzut și nu știe unde e. Dar nu-și face griji. Kates n-o să traga asupra ta dacă ești cu Ganzer și cu mine. Vin imediat. I dau telefon lui Pete ca să-l anunț desear destășu-rarea evenimentelor și că, în clipa de față, avem în sfîrșit, un articol pentru pagina întâi, mai grozav de-cît toate celelalte pe care le-am pierdut. Imi promise că o să se ducă imediat la ziar și o să pună întotdeauna în priză, ca să se-ncătrească.

- De altfel, totmai placeam de-acasă. E șapte și lu-minate.

E adevărat. Sintem în plină zi. Mă așed pe un scaun și-i aștept pe Carl și pe Hank.

La ora opt sint și eu la redacție. Imi trebuie cam două ore bune ca să scriu articolul.

Pete se pune înaltă pe lucru și scoate materia din rama paginii întâi ca să-i facă loc-arcicolului meu pe mai multe coloane. Dau un telefon la restauratul din agăptare și cer să-mi se trimească un fermos mare cu cafea, mă așez la masina de scris și încep să so-vresc clapele ca la pian.

Bună telefonul.

- Doc Stanger? Aici e doctorul Buchan. Vă sun de la azil. Aseară ai fost extrem de amabil acceptînd să nu scrieli despre fușă doampai Griswald, dar, dacă nu e prea tîrziu, puteți publica orice despre acest subiect.

- Nu, și așa sintem în letargiere. Multumesc. Dar ce s-a întemălat? Din che-am înțeles, doamna Griswald nu vroia să-și nelinistească fiica.

- Fiica ei știe-deja totul. Una dintre prietenele ei, pe la care am trecut atunci cînd o căutam pe doamna Griswald, a sunat-o la telefon și i-a spus, țar fata re-a sunat pe noi ca să se asigure că lucrurile sint în ordine. Am înțeles-o așa că puteți publica ar-ticolul.

- Bine, doctore. Multumesc.

Degetele mine zboara pur și simplu pe clăvatura mașinii de scris. Sosește și caldura, beau o ceață dintr-o sorbitură și mă frig. Articolul despre fuga de la azi și despre negăsirea bănavi e scurt și ușor de scris, așa că-l termin mai întâi pe acesta. Fecmă scriu ultima frază când telefonul sună din nou.

- Domnul Stoege? Aici e Ward Howard, administratorul uzinei prefabricate. Ieri am avut un mic accident și-aș vrea să scrieți câteva rânduri despre asta, dacă nu-i prea tâziu.

- Nu e, cu condiția ca accidentul să se fi produs în secția jocuri de cărți.

- Ai deja gtiți? Aveți toate amănuntele sau e nevoie să vi le spun eu?

- Iar să mi le dați, iau notițe și pe urmă întreb de ce direcția uzinei ține ca presa să scrie despre acest lucru.

- E o schimbare de politică, domnule Stoege. Au fost tot felul de vorbe despre accidente care s-ar fi petrecut la noi și despre care nu s-a dat, chipurile, voie să se scrie. E fals, nu s-a întâmplat nimic, dar oamenii trângănesc. Astăzi am hotărât că e bine să publicăm adevărul, să arătăm că se pot întâmpla accidente, ca prefabricanții, și astfel o să atingem știrile false.

- Ii asigur de toată înțelegerea mea.

Mai beau o ceață de cafea, scriu o vreme despre cele trei crime, mă destind puțin cu secția de luminări romane și ajung la articolul de fond.

Nu-mi mai lipsește decât.

Capitanul Evans, de la poliția federală, năvălește în birou. Îi fulger cu privire. El îmi zâmbește cu toată gura.

- Nu-mi spune nimic, mormăi eu. Ai venit să mă-nunți că, în sfârșit, pot să scriu despre plimbarea mea și a lui Smiley cu cei doi bandiți și să povestesc cum Smiley l-a omorât pe unul și l-a înhalat pe celălalt. Nu-mi mai lipsește decât asta. Dacă insiști, pot să dau o știre de două rânduri la mica publicitate.

Începe să ridă și-și trage un scaun mai aproape de birou unde bat în continuare la mașină.

- Chiar așa, Doc?

Făc patru greșeli de dactilografie în trei cuvinte și ridic ochii, alături.

- Cum? Eu glumeam...

- Eu încă nu. Poți să publici articolul, Doc. Gene Kelley a fost arestat la Chicago acum două ore. Încep să tarc de fericire. Pe urmă îmi regăsesc aerul meu sever.

- Astăzi lasă-mă să lucrez. Șterge-o!

- Nu vrei să știi totul?

- Ce-i de știut? E destul să știu că e în mâinile voastre. Ceea ce-i interesează pe cititorii mei e planul logistic, ce se întâmplă aici oamenilor de-aici. De rest, puțin le pasă!

Mai bat o frază la mașină, nu se mișcă din loc. - Fii calm, Doc. E cît se poate de local. Aseară era o chestie pe care nu l-o puteam spune fiind prea lo-cală și în același timp prea fantastică. Mai e ceva ce-am obținut de la Bar Masters. Nu trebuia să se ducă direct la Chicago sau la Gary. Trebuia să-și po-treacă noaptea într-un loc sigur, într-un fel de as-cunzătoare a bandiților, un fel de hotel pentru gang-sterii căutați de poliție. E o fermă care aparține unui-oarecare George Dixon, situată pe dealurile din im-prejurimi. O fermă izolată. Știam că Dixon a avut de-a face cu justiția, dar nu credeam că ține un soi de pensiune pentru indivizi certati cu legea. Azi noaptea am descins la el. Am găsit acolo patru crimi-nali căutați la Chicago. Și am mai găsit, între altele lucruri, și scrisori și hirtii care ne-au arătat unde se

afila Gene Kelley. Am dat imediat telefon la Chicago și tipii de acolo l-au arestat, așa că poți să publici toată istoria fiindcă, în mod sigur, ceilalți membri ai bandei n-er să mai vină la înfățișare. Dar cu Kelley le minile moarte și cu toți cei pe care i-am găsit în ascunzătoare simțeam mai mult decât mulțumiri. Asta nu-i o știre de interes local? Vrei cumva nume, amănunte?

Bineînțeles că da! Întăc aște un creion. Nu știu unde să mai pun și articolul ăsta, dar nu-mi pasă. Evans îmi vorbește o vreme și pe urmă se astrepe.

- Bine, mi-ai spus totul. Nu mai pot asculta, simt cum mă țigesc.

- Bine, Doc. Îmi zice el. E deja în pragul ușii când îmi spune pe un ton nepăsător: Deci nu vrei să ști de ce l-am arestat pe seriful Kates?

E deja pe treptele scării când îmi vin în fire, o por-nesc în gura după el și-l aduc înapoi.

- Dixon, care conducea această pensiu pentru bandiții urmăriti de poliție, l-a plătit pe Kates ca să-l lase în pace. Când poliția a năvălit la fermă, Dixon și-a îndoit că seriful l-a turnat, așa că a vorbit la rîndul lui. Poliția statului s-a dus drept la biroul lui Kates și l-a înhalat chiar când a sosit, la ora șase. Mai dau un telefon, ca să mă cer cafea.

După asta nu mai sînt întrerup decât o singură dată, la ora unsprezece și jumătate, când tocnal închid-deau editia. E Clyde Andrews.

- Vroiam să-ți mulțumesc încă o dată, Doc, pentru ce-ai făcut aseară. Am avut cu cel mic o discuție îndelungată și de-acum totul o să meargă bine.

- Menunat, Clyde!

- Trebuie să-ți mai spun ceva, Doc. Și vreau să cred că nu-ți dau n vesle proasta. Fratele meu mi-a trimis o telegramă prin care mă anunța că se duce în voss, așa că nu-ți mai cumpăr ziad.

- Nu-i nimic, Clyde. Mai stai puțin. Trebuie să bag un anunț, fii atent. (Pe urmă urfu la Pete): Hei, Pete! Scute ceva, nu mă interesează ce, și lă-mi un che-nar frumos. DE VINZARE CARMEL CITY CLARION, PREȚUL: 1 MILION DE DOLARI. Ai auzit, Clyde? Izbucnește în ris.

- Sînt bucurat că îmi lucrurile așa, Doc. Dar mai e ceva. Vinzarea în scopuri de binefacere n să aibă loc totuși marți. Dacă n-oi închis încă editia și dacă trebuie să umpli vreun spațiu.

Îmi vine să-l abing de gît, dar îi promit să strecur cîteva rînduri.

La ora douăsprezece și jumătate ajung la Smiley cu primul exemplar din ziarul ăsta ieșit de sub teasc.

Îi pun cu mîndrie pe teighele.

- Cîștești a spun eu lui Smiley, dar mai înainte adu o sticlă și un pahar. Sînt pe jumătate mort și n-am mai băut nimic serios de vreo șase ore. Sînt prea surecitat ca să pot dormi. Am nevoie de trei pa-hare ca să mă culc.

Le dau peste cap în timp ce Smiley se uita la tăluri.

- Noaptea bună Smiley, încep eu să mă bălbii. A fost o plăcere să te cunosc. Trebuie să.

Mă îndrept spre ușă.

- Doc, lasă-mă să te conduc.

Clasul îi vine de la mari depărtări. Îi zăresc cum iesse de după teighele.

- Așază-te, Doc, ține-te bine înainte de a cădea în-păn, așteaptă-mă.

Bar cel mai apropiat taburet e la kilometri depăr-tare. Avertismentul lui Smiley vine cu o clipă prea târziu.

Versiune în limba română de
GEORGE ARION
Desene: AUREL ȘTEFAN ALEXANDRESCU